

စိတ်ကူးချိချိအနုပညာ

ကြည်အေး အပြင်ကလူ

အပြင်ကလူ-၁၊ ၂ အေးရီမွန်ဟန်ခဲချက်

ပြန်လည်ရိုက်နှိပ်ခြင်း

mgyc.com

ကြည်အေး အပြင်ကလူ

“မောင်အလာ
သက္ကညောင်ဦး၊ နင်းဆီဖူးလည်း
ပွင့်ဖြူးလှစ်သစ်၊ ဖြောင့်ဖြူးချစ်နဲ့
မူးယစ်ရနံ့၊ ခန်းလုံးပျံတော့
မရွံတော့ပြီ၊ လွတ်ခဲ့ပြီပင်
နောင်ချည်သစ်ဖန်၊ တွယ်ညိုပြန်သည်”

KA0001

1,700.00 KS

အပြင်ကလေး ၂ ၊ ကြည့်အေး

အပြင်အဆင်-အပ်အက်စ်အို၊ စာမျက်နှာ ၁၃၀ မျက်နှာ၊ ၁၃ စင်တီ x ၂၀.၅ စင်တီ

ထုတ်ဝေသူ - ဦးစန်ဦး စိတ်ကူးချိုချိုစာပေ(၀၀၅၃၈)၊ ၈၅၊ ၁၆၄လမ်း၊ တာမွေ၊ ရန်ကင်း။

ပုံနှိပ်သူ - ဒေါ်ဝင်းမာ၊ စိတ်ကူးချိုချိုပုံနှိပ်တိုက်(၀၀၄၁၂)၊ ၁၁၇၉၊ မစိုးရိမ်လမ်း၊ ရန်ကင်း။

၂၀၁၆ ခု၊ ဇူလိုင်လ၊ နှစ်တွဲပေါင်းဒုတိယအကြိမ်၊ အုပ်စု ၅၀၀

ရောင်းစျေး ၁၀၀၀ ကျပ်

email: skccph@gmail.com ; P.O.Box: 705
www.facebook.com/SKCCmyanmarbook
www.skccmyanmarbook.com

စိတ်ကူးချိုချိုစာအုပ်

အပြင်ကလူ ၁+၂
ကြည်အေး

နတ်တို့ပေါင်းဆူဖိယာကြိမ်၊ ၂၀၁၆

mgyc.com

mgyc.com

မှတ်ချက်

ဆရာမ ကြည်အေး၏ မူလ ‘အပြင်ကလူ’ ဝတ္ထုကို ၁၉၇၁ ခုနှစ်၊ စက်တင်ဘာလထုတ် ရှုမဝမဂ္ဂဇင်းတွင် ဦးစွာ ပုံနှိပ် ဖော်ပြခဲ့ပါသည်။

ထိုဝတ္ထုကို ၁၉၉၆ ခုနှစ်၊ ဇွန်လတွင် ယွန်းရွှေအိမ် စာအုပ်ထုတ်ဝေရေးက ဆရာ ဒဂုန်တာရာ၏ ‘အိပ်မက်ဖြစ် ပါစေရှင်’ ဝတ္ထုနှင့်တွဲပြီး “အိပ်မက်အပြင်ကလူ” အမည်ဖြင့် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ပါသည်။

ထိုဝတ္ထုအဆက်အဖြစ် ‘အပြင်ကလူ-၂၊ အေးရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်’ ကိုတော့ ရွှေစာစဉ်က ၁၉၉၇ ခုနှစ်၊ ဒီဇင်ဘာလတွင် ပထမအကြိမ် ထုတ်ဝေခဲ့ခြင်းဖြစ်ပါသည်။

ယခု ထိုမူလ ‘အပြင်ကလူ’ နှင့် အဆက်ဖြစ်သည့် ‘အပြင်ကလူ-၂၊ အေးရဲ့ ဖွင့်ဟဝန်ခံချက်’ တို့ကို တစ်ပေါင်း တည်း စုစည်းထုတ်ဝေခြင်းဖြစ်ပါသည်။ ။

စိတ်ကူးချိုချို

[Faint, illegible handwritten text, possibly bleed-through from the reverse side of the page]

သူ့ကို မမျှော်လင့်ဘဲ လက်ထပ်ပွဲခန်းမ အပေါက်ဝ၌ ရုတ်တရက်ပေါ်လာ သည်ကို ကျွန်မ တွေ့လိုက်ရ၏။ လူပရိသတ်ကြား၌ အထူးသဖြင့် ခုလို ပြုံးပြက်ဝင်းလက်သော ပရိသတ်ကြား၌ သူ့ကို တွေ့လိမ့်မည်ဟု မမျှော်လင့် ခဲ့။ သူလည်း ပိုးတိုက်ပုံ၊ ဘန်ကောက်လုံချည်နှင့် သပ်ရပ်စွာရှိသည်မို့ အနည်းငယ် စိတ်ချမ်းသာရ၏။ သူ့နဖူးပေါ်၌မူ ဖြီးသင်လို့ မပိပြားသော ဆံပင်တစ်စသည် ကျမြဲကျနေသည်။ သူ့ထုံးစံအတိုင်း လူအများကို လျှံ၍ ကြည့်ပြီးမှ ကျွန်မကို သူ မြင်တွေ့သွားပါသည်။ သူ့မျက်လုံးများ ကြည်လဲ့ လာပြီး ကျွန်မ ထိုင်ရာ ထောင့်စွန်းလည်းကျ၊ တိုင်ကွယ်သော စားပွဲသို့ တန်းတန်းမတ်မတ် လာပါသည်။ တစ်ချက်မျှလည်း ပြုံးလိုက်ပါသေးသည်။

“ကျွန်တော် ထိုင်တော့မယ်နော်” ဟု ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး သူက ခွင့် တောင်းလိုက်လျှင်တော့ ကျွန်မသည် ပြုံးလိုက်မိပြီး “ရပါတယ်ရှင်” ဟု ခပ်စိမ်းစိမ်းဆိုလိုက်သည်။

သူက ဘယ်သူမှ မထိုင်ချင်သဖြင့် လပ်နေသော ကျွန်မ စားပွဲမှ ထိုင်ခုံကို လိုလိုချင်ချင် ထိုင်ပါသည်။ လက်ထပ်ပွဲမှာလိုမဟုတ်ဘဲ ခရီးပန်း လာသူ ခုမှ နားစိုရသလို လျော့ပြေစွာ စားပွဲပေါ် တံတောင်ဆစ်ထောက်၍ ထိုင်ပါသည်။ ပြီးတော့ မနေ့ကပင် သူ့နဲ့ကျွန်မ တွေ့ဆုံခဲ့သေးသလို ရင်းနှီး စွာပင် တစ်ချက်ပြုံးပြန်ရင်း “အေးကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်တာ ကြာပြီ” ဟု

စကားစလေ၏။

“မိတ်ဆွေဟောင်းတွေပဲ၊ ပြီးတော့ ဆွေမျိုးတောင် တော်သေးတာ”
ဟု ကျွန်မက ညင်သာစွာ ပြောလိုက်သည်ကို သူက ကြည်ကြည်လင်လင်
ရယ်ပြုံးနေသည်။ ဘာမျှမပြောပါ။

“ရှင် အိမ်ကို လာနိုင်သားပဲ၊ ပြီးတော့ ...”

“နုနုတို့သားအမိကို အေးအိမ်မှာ ခေါ်ထားတာလည်း သိပါတယ်။
ကျေးဇူးလည်း တင်ပါတယ် အေးရယ်။ ကျွန်တော် ပြောချင်တာတွေလည်း
အများကြီးပဲ၊ ဘာကစပြောရမှန်းတောင် မသိပါဘူး။”

“အင်းလေ ... သည်နေရာက သိပ်စကားပြောလို့ ကောင်းတဲ့နေရာ
တော့လည်း မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့။ ဒါပေမဲ့ ခုမှပဲ တွေ့ရတော့လည်း ဘယ်
တတ်နိုင်မလဲ”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်တော်လည်း အင်းလျားလိပ်ဟိုတယ်ဆိုတာ သိပ်
ရောက်ဖူးတာမဟုတ်ဘူး။ စောင်းဦးဘသန်းအဖွဲ့ဆိုလို့ လာနားထောင်တာ။
စောင်းဦးဘသန်းနဲ့လည်း တွေ့ချင်လို့။”

ကျွန်မတို့ စကားခဏပြတ်နေပြီး ကျွန်မက မကျေနပ်နိုင်သော
အကြောင်းကို ပြန်၍ကောက်လိုက်ပြန်သည်။

“ရှင် ... အိမ်ကို လာနိုင်သားပဲ။ နုနု ရှင့်အိမ်ပေါ်က ဆင်းလာတာ
ဆယ်နှစ်ကျော်ပြီ။ ရှင် တစ်ခါမှ လိုက်မလာဖူးဘူး။ ရှင့်သားကလေးကို
လည်း ရှင် မမြင်ဖူးတာ ကြာပြီမဟုတ်လား။”

သူသည် ညိုမှိုင်းသောမျက်နှာနှင့် ဘာမျှမပြောဘဲနေပါသည်။
ထိုခဏ၌ တီးဝိုင်းမှ အချစ်သီချင်းတစ်ပုဒ် ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ
သည်။ ကျွန်မသည် ဘယ်သူ့ကိုမှန်းမသိ အားနာသွားပြီး စကားပြော ရပ်
လိုက်သည်။ သီချင်းသံ ပို၍ကျယ်လောင်လာသည်။ တဖြည်းဖြည်း ပြည့်
ကျပ်လာသော ပရိသတ်တို့သည် နေ့ကြောင်တောင်မှာပင် တလက်လက်
တောက်ပနေလေ၏။

“သတို့သမီး သတို့သားက ၁၂ နာရီထိုးမှ လာမှာ” ဟု ညာဘက်
စားပွဲမှ မိန်းမဝဝ၏ ပြောသံကို ကြားလိုက်၏။

“ခုမှ ၁၀ နာရီရှိသေးတယ်။ အမာစိန်လည်း ကဦးမယ်ဆို၊ ခုဟာက

ဧည့်ခံချိန်သက်သက်ပေါ့နော်။ ပိုက်ဆံတတ်နိုင်တော့လည်း ချဲ့ချင်တိုင်း ချဲ့လို့ရတာပေါ့”

“နှင်းဆီတွေရော၊ သစ်ခွတွေရော လှိုင်နေတာပဲ။ ဟောင်ကောင်က မှာတာတဲ့”

“ဖိတ်စာတောင် အင်္ဂလန်မှာ ရိုက်တာ”

“စိန်တွေကတော့ အမေရိကားကတဲ့”

တီးဝိုင်းမှ သီချင်းသံသည် ရုတ်ချည်းပင် မကျယ်လောင်တော့ဘဲ ပရိသတ်ဆူညံနေသံအလယ်မှာ မြုပ်လုလုရှိနေပြန်သည်။ ရယ်မောသံများ၊ ဖန်ခွက်ထဲ လိမ္မော်ရည်ငှဲ့သံများ၊ စကားလုယက်ပြောသံများ ရောနှောထွက် ပေါ်လာသည်။

“အေးက ညနေ ၄ နာရီထိ သည်မှာထိုင်နေမယ် စိတ်ကူးသလား၊ သူတို့လိုလေ” ဟု သူက ရုတ်တရက် မေးပါသည်။

ကျွန်မက အနည်းငယ် တုံ့ဆိုင်းပြီး ...

“မသိဘူးလေ ...၊ သတို့သမီးအမေက ကျောင်းနေဖက်မို့ လာရတာပဲ။ ရှင်နဲ့လည်း ခင်တယ်မဟုတ်လား။ ကျွန်မတော့ ၆ နာရီလုံးလုံးနေရမှာ လား မသိပါဘူး”

“လာပါ ... ဟောသည်ဘေးပေါက်ကထွက်ပြီး ရေကူးကန်နား သွား ရအောင်။ မြင်နေရတယ်မဟုတ်လား ... ရေကလေးတွေကြည်လို့ စိတ်အေး စရာ။ သစ်ပင်အောက်မှာဖြစ်ဖြစ် ထိုင်ရအောင်ပါ။ ကျွန်တော် ပြောစရာတွေ ရှိတယ် အေးရယ် ...၊ ကျွန်တော်ပြောမယ့်စကားကို ဟိုတုန်းကလို မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းလို သဘောနဲ့ နားထောင်ပါလား။ ညီမဝမ်းကွဲနဲ့ညားပြီး ကွဲခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတစ်ယောက်လို့ သဘောမထားဘဲနဲ့ ဟင်”

ကျွန်မသည် မှန်တံခါးမကြီးမှ လှမ်းမျှော်ကြည့်လိုက်လျှင် သူပြော သလိုပင် အပြင်၌ အေးချမ်းသာယာနေသည်ကို တွေ့ရပါသည်။ ရေကူး ကန်၌ ပြည့်လျှံနေသော ရေတို့သည် စိမ်းလဲ့၍ အသာအယာ လှုပ်ရှားနေ သည်။ သစ်ရိပ်တို့လည်း အေးမြလှပါသည်။

“မှန်တံခါးက ဖွင့်လို့ရတဲ့ တံခါးမှ ဟုတ်ရဲ့လားမသိဘူး”

“ဖွင့်ကြည့်တာပေါ့” ဟု သူက ထမည်ပြင်လျှင်

“နေပါဦး ... သူကလည်း ကြောင်လိုက်တာ၊ ဝင်လာတဲ့အပေါက်ဝက ပြန်ထွက်လည်း ရပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်မ စဉ်းစားနေသေးတယ် ...။ ရှင်ပြောသလို သည်မင်္ဂလာလက်ထပ်ပွဲခန်းမက ရှင်နဲ့ထွက်သွားပြီး သစ်ပင်အောက်မှာ ကျွန်မ စကားသွားပြောချင်စိတ် ရှိရဲ့လားလို့” ဟု ကမန်းကတန်းပြောလိုက်ပါသည်။ “စဉ်းစားဦးလေ” ဟု သူက ညင်သာစွာဆိုပြီး စီးကရက်သောက်စပြုပေး၏။

ကျွန်မကမူ လွန်ခဲ့သော ၁၅ နှစ်ခန့်က နုနုနှင့်သူတို့ ချစ်ခဲ့ကြသည်ကိုသာ စဉ်းစားမိသည်။ နုနုမှာ မိန်းမပီသ နွဲ့နှောင်းလှသူဖြစ်သည်။ သူ့ကို စိတ်ခဏခဏ ကောက်တတ်၏။ ငိုရ၏။ မသိတတ်သူဟု ရန်ထောင်၏။ တကယ်မချစ်ဘူးဟု စွပ်စွဲ၏။ ကျွန်မက ပြောပြကြောင်း ပြောခဲ့ဖူးသည်။ “နုကို သူ အမြဲတွေ့ချင်နေတာ၊ တွေ့ရရင် ပျော်တာ ချစ်လို့မဟုတ်ဘူးလား။ သူ့မှာ နုကြောင့် ဝမ်းနည်းရတယ်၊ နုကြောင့် စိတ်ချမ်းသာတယ်၊ နုအလိုကို လိုက်တယ်၊ ဘာလိုသေးလဲ။”

နုနုကပြော၏။ “သူ စာမေးပွဲမဖြေဘူး။ လခစား မလုပ်ချင်ဘူးတဲ့၊ လူတောထဲ မတိုးချင်ဘူးတဲ့၊ တောပြန်ပြီး ခြံစိုက်စားမယ်တဲ့၊ ရှမ်းပြည်နယ် သွားရင်လည်း သွားမယ်တဲ့။ နုက ရန်ကုန်မြို့ပေါ် ကြီးလာတဲ့သူ။ ဟုတ်တယ်၊ နုရဲ့ မေမေလိုပဲ အရာရှိကတော် ဖြစ်ချင်တယ်။ နုရဲ့ကလေးတွေလည်း အထက်တန်းကျစေချင်တယ်”

ပထမတော့ ကျွန်မ သက်ပြင်းသာချနေရင်း သူတို့ ဘယ်လိုစိစဉ်ကြသည်မသိ။ နုနုနှင့်သူသည် ကောလိပ်မှာ စာသင်နေရင်းပင် တစ်ပိုင်းတစ်စနှင့် ထွက်သွားကြသည်။ မရမ်းကုန်း၌ နေထိုင်ကြ၏။ နုနု သားလေးမွေးတော့ ကျွန်မ သွား၍ကြည့်ပါသေးသည်။ သူတို့ ပျော်ရွှင်ကြသည်လို့လည်း ထင်ခဲ့ပါသည်။ သို့သော် သူတို့ ပေါင်းသင်း၍ သုံးနှစ်ခွဲမျှသာ ကြာသည်။ နုနုသည် ကျွန်မဆီ တယ်လီဖုန်းနှင့်လှမ်း၍ စကားပြောပါသည်။

“အေးရေ ... နုနု့သူတော့ မဖြစ်တော့ပါဘူး။ အေးနဲ့ လာနေချင်တယ်၊ လက်ခံမလား။ နု အလယ်တန်းပြဆရာမ အလုပ်လျှောက်တာလည်း ရပြီ။ ဝန်လေးနေမှာလား”

“ဘာဖြစ်ကြတာလဲ” ဟု ကျွန်မက မေးလျှင်တော့

“မမေးပါနဲ့တော့ကွယ်၊ နုလည်း မဖြေတတ်တော့ပါဘူး” ဟုဆိုကာ တယ်လီဖုန်းခွက်ထဲ၌ နု၏ ရှိုက်သံများကိုသာ ကြားခဲ့ရလေ၏။

နု ကျွန်မနှင့်လာနေသည့် ဆယ်နှစ်ကျော်အတွင်း သူသည် တစ်ခါမျှ မလာရောက်ခဲ့ချေ။ စာလည်းလှမ်းမရေးချေ။ တယ်လီဖုန်းနှင့်လည်း စကားမပြောခဲ့ချေ။ နုသည် ဖွင့်မပြောခဲ့သော်လည်း သူလာခေါ်မည်ကို စောင့်စားလျက် အချိန်ကုန်ခဲ့သည်ကို ကျွန်မ ရိပ်မိရပါသည်။ နုသည် မကျန်းမမာ ဖြစ်လိုက်သေးသည်။ အိပ်ပျက်စားပျက်နှင့် မူးဝေ၍ လဲလိုက်သေး၏။ သားငယ်ကိုဖက်၍ ငေးမောနေတတ်သည်။ နု၏ မိဘများ ပြန်ခေါ်သည်ကိုလည်း မလိုက်နိုင်ချေ။

“ရှင် တစ်ခါမှ မလာခဲ့ဘူး။ တွေ့ဖို့ မကြိုးစားခဲ့ဘူး”

ဟု ကျွန်မသည် လက်ထပ်ပွဲသို့ ပြန်ရောက်လာလေ၏။

“အဲဒါကတော့ ဇာတ်လမ်းရဲ့ သေးငယ်လှတဲ့ အစိတ်အပိုင်းကလေး တစ်ခုသာဖြစ်တယ်” ဟု သူက သူ့ထုံးစံအတိုင်း စာသံပေသံနှင့် ပြောလေ၏။

“ဟို လူရှင်းတဲ့ အခန်းဘက်ဖြစ်ဖြစ် သွားရအောင်လား အေးရယ်။ တစ်နေ့ကုန်ပြောရင် ပြောရမှာ”

“ခုတော့ မသွားချင်သေးပါဘူး။ တော်ကြာ စိတ်ပြောင်းသွားမှ သွားရအောင်။ ခုလည်း ဒီမှာထိုင်ပြီး ပြောလို့ရသားပဲ၊ ကျွန်မတို့ကို ဘယ်သူမှ လည်း ကြည့်မနေပါဘူး။ လူတွေက သတို့သမီး သတို့သားကိုသာ ကြည့်ချင်တာပဲ”

“အမာစိန် ကတာဖြစ်ဖြစ်၊ ဦးဘသန်း စောင်းတီးတာဖြစ်ဖြစ် ...”

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ပြောချင်တဲ့ စကားလည်း အရေးကြီးပါတယ်။ ဒီမင်္ဂလာဆောင်မှာ သြဘာစာရွတ်တာထက်တောင် အရေးကြီးဦးမယ်။ သတို့သမီးနဲ့ သတို့သားကို ပိုအကျိုးပြုဦးမယ်”

ကျွန်မက ပထမအကြိမ်ပြုံးကာ “ဘာဖြစ်လို့လဲရှင်”

“ဘာဖြစ်လို့လဲဆိုတော့ ကျွန်တော်က အချစ်ဆိုတာ ဘာလဲဆိုတာ ပြောပြမလို့ပေါ့။ သည်မင်္ဂလာဆောင်နဲ့ အင်မတန် သင့်တင့်လျောက်ပတ်တဲ့

ဘာသာရပ်ပဲမို့ပေါ့”

သူသည် တိုက်ပုံအင်္ကျီအိတ်ထဲမှ ဖြူဖွေးစင်ကြယ်သော လက်ကိုင် ပဝါထုတ်၍ မျက်နှာကို သုတ်ပါသည်။ ပြီးတော့ ဘယ်တုန်းက လာချသွား မှန်းမသိသော လိမ္မော်ရည်ခွက်ကို နှစ်ကျိုက်မျှသောက်ပြီး နှုတ်ခမ်းကို လက် ကိုင်ပဝါနှင့် သုတ်ပြန်ပါသည်။ သူ့နှုတ်ခမ်းများ ပြေပြစ်လှပသည်ကို ပထမ ဆုံးအကြိမ် သတိထားမိပြီး ကျွန်မ အံ့ဩနေဆဲ သူက အေးဆေးငြိမ်သက်စွာ ပြောသည်။ ။

“ကျွန်တော်နဲ့ နဲ့နဲ့ကတော့ ချစ်တယ်လို့ ဆိုရမှာပေါ့။ တစ်ယောက်
နဲ့ တစ်ယောက် တွေ့ချင်နေတယ်၊ တွေ့ရရင် ပျော်ရွှင်တယ်၊ မခွဲချင်တော့
ဘူးလို့ ထင်လာတယ်၊ ခွဲရတဲ့အခါ ဝမ်းနည်းတယ်၊ ပြန်တွေ့ကြဖို့ စိစဉ်တယ်၊
တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စိတ်ချမ်းသာအောင် ထားချင်တယ်။ အနည်း
ဆုံး ကျွန်တော့်သဘောကတော့ သည်လိုပါပဲ။

“နဲ့နဲ့ကတော့ သိပ်မကျေနပ်ဘူးဗျ။ အများတကာရဲ့စိတ်ကူး၊ အများ
တကာရဲ့စကားကို သူ မလှန်နိုင်ဘူး။ ဟုတ်နိုးနိုးထင်တယ်။ လူ့ဘဝမှာ
သူနေချင်တဲ့ဘဝနဲ့ ကျွန်တော်နေချင်တဲ့ဘဝ မထပ်မံဘူးလို့ ဆိုရမလား ...။
ခြံမြေကလေးဝယ်ပြီး ပန်းပင်သစ်ပင်ကလေးတွေစိုက်ပြီး နေချင်တာကတော့
ကျွန်တော့်သဘောပဲ။ မလိမ်ခွဲပါဘူး ... လောကမှာ ဘာမှလည်း လိမ်နေ
စရာ မလိုပါဘူး။ လူတိုင်း လွတ်လပ်တာပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မထိခိုက်ရင်၊
မငြိစွန်းရင် ကိုယ်လုပ်ချင်ရာ လုပ်နိုင်ကြတာပါပဲ။ ဟုတ်တယ် ... ကိုယ်လို
ရာ အဖိုးပေး ဝယ်ယူကြရတာတော့ ဓမ္မတာပေါ့။ ကျွန်တော်လိုချင်တာက
မများလှပေမဲ့ အဖိုးကတော့ ကြီးလှတယ်။ ကျွန်တော်လိုချင်တာကို မိန်းမ
နဲ့ ကလေး အဖိုးအဖြစ် ပေးလိုက်ရတယ်။ ဒါလည်း နုနုကိုယ်နှိုက်ကမှ
ကျွန်တော့်ဘက်သား မဟုတ်ဘဲကို။

“အေးကတော့ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်တဲ့အတွေးလို့ ဆိုမယ်လား။ လူတိုင်းဟာ တစ်ကိုယ်ကောင်းဆန်ကြတာပါပဲ။ မတရားသဖြင့်သော်လည်းကောင်း၊ တရားသဖြင့်သော်လည်းကောင်းပေါ့။

ကျွန်တော် နုနုကို အများကြီး ချောပါတယ်ဗျာ။ မနက်မိုးလင်းလို့ ငှက်ကလေးတွေ သစ်ကိုင်းပေါ်က အော်ကြ၊ မြည်ကြတဲ့အခါ လာနားထောင် စေချင်တယ်။ နုနုက ရေဒီယိုဖွင့်တယ်။ လမ်းလျှောက်သွားတော့ ကြာအိုင်မှာ ကြာနီတွေပွင့်နေတာ ပြချင်တယ်။ တောဘဲတွေ ကျလာတာ ပြချင်တယ်။ တစ်တောင်ကုန်းက ချိုးမနဲ့ တစ်တောင်ကုန်းက ချိုးဖို့နဲ့ အပြန်အလှန် ခေါ်ကြ ထူးကြတာ ကြားစေချင်တယ်။ နုနုက လမ်းလျှောက်ဝါသနာမပါဘူး။ သူက ကိုယ်ပိုင်ကားမောင်းပြီး လည်လာခဲ့တဲ့သူ။ ကျွန်တော် ကြက်ခြံထဲ အစာ ကျွေးနေတုန်း နုနုက အစိုးရပြန်တမ်းဝင်အရာရှိများ ခွင့်ယူကြတာ၊ နယ် ပြောင်းကြတာတွေ ဖတ်နေတယ်။

“ကျွန်တော် အစောကြီးက ပြောသားပဲ ...၊ ကျွန်တော်ဟာ ဘယ်တော့မှ နုနုဖြစ်စေချင်တဲ့ လင်သားမျိုး ဖြစ်လာမယ်မဟုတ်ဘူးဆိုတာ”

“ကျွန်တော် ပြောခဲ့တယ် ... နုနဲ့မောင်နဲ့ ယူကြရင် ဘယ်တော့မှ သိပ်ပျော်မယ်မထင်ပါဘူး၊ ခုလိုပဲ ချစ်နေကြတာ ပိုကောင်းပါလိမ့်မယ်လို့။ နုနုက ငိုတယ်၊ နုနုပဲ လက်ထပ်ချင်တယ်”

“ပြီးတော့ အချစ်ဆိုတဲ့ပုံပြင်ဟာ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းမှာ ပြီးဆုံး တယ်လို့ နုနု ထင်တယ်။ အများတကာလည်း ဒီလိုပဲထင်ကြတယ် ထင်ပါ ရဲ့။ ကျွန်တော် မသိဘူး ...၊ ဒါကြောင့်လည်း ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဟာ အချစ်ရဲ့သင်္ချိုင်းပဲလို့ စကားပုံတောင် ပြုရက်ကြတာပေါ့။

“ကြည့်ပါဦးဗျာ ... အချစ်ဆိုတဲ့ပုံပြင်ဟာ ဘယ်လောက် ကြီးကျယ် ခမ်းနားတယ်ဆိုတာ မသိကြတဲ့အတိုင်းပဲ။ မင်္ဂလာဆောင်တဲ့အမှုကို အကြီး အကျယ်ပြုနေလိုက်ကြတာ။ ရက်စက်တယ်လို့ဆိုချင်ဆို သူတို့လုပ်နေပုံက အချစ်ဆိုတာကို မသာချနေသလိုပဲ၊ နောက်ဆုံးပြုစုခြင်းပေါ့။

“တကယ်တော့ ထိမ်းမြားလက်ထပ်ခြင်းဟာ အချစ်ဆိုတဲ့ကိစ္စရဲ့ အလိုလိုဖြစ်လာတဲ့၊ ကြံစည်တွေးတောနေစရာမလိုတဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အပိုင်းအစကလေးပါ။

“နုနုကတော့ ကျွန်တော်နဲ့ မရမ်းခြံကို လိုက်လာပြီးကတည်းက အချစ်ကိစ္စကို စိတ်မဝင်စားတော့ဘူးလို့ ထင်တယ်ဗျာ။ အချစ်ကိစ္စတော့ တို့နှစ်ယောက်ပြီးပြီ။ လူတွေတော့မှာ လူတွေနဲ့တူအောင်၊ ဝင်ဆံ့အောင်၊ လူတွေ အပြစ်မတင်အောင်၊ လူတွေလက်ခံအောင်၊ လူတွေချီးမွမ်းအောင် နေကြဖို့ပဲ ရှိတော့တယ်လို့ ပြောချင်သလိုပဲ။

“အိမ်ကို ပထမဆုံး ပြင်တယ်ဗျ။ ပြီးတော့ ဧည့်သည်တွေခေါ်တယ်။ အလဟဿ စကားထိုင်ပြောကြတယ်။ သူ့ဧည့်သည်တွေက ကားနဲ့လာကြ တယ်။ ကားဘီးတွေမှာ ရွံ့ပေလို့ စိတ်ညစ်ကြတယ်။ သူတို့ပြောတဲ့စကား ကို ကျွန်တော် သိပ်နားမလည်ပါဘူး။ ရာထူးတက်တာတို့၊ အိမ်ဆောက်ပြီး သံရုံးငှားစားတာတို့ပေါ့။ ဘယ်သူတွေ ဘာလုပ်နေကြမှန်းလည်း ကျွန်တော် မသိဘူး။ ကျွန်တော့်ကို ရယ်ကြတယ်။ စိတ်ဆိုးလို့ပြောတာမဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်ကိုရယ်တာလည်း ကျွန်တော် ဝမ်းမနည်းပါဘူး။ သဘောထား ချင်းမတူလို့ပဲလို့ ထင်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ သူတို့ကို မရယ်ပါဘူး။ အားလည်း နာတယ်၊ နားလည်းလည်ဖို့ ကြိုးစားတယ်။

“နုနုရဲ့ ဧည့်သည်တွေဟာ နုနုကို ဝမ်းနည်းစေတယ်၊ ကျွန်တော့် အတွက် ရှက်စေတယ်။ ဧည့်သည်တွေပြန်သွားရင် ကျွန်တော်တို့ ရန်ဖြစ်ရ တယ်။ လင်မယားနှစ်ယောက် တစ်ယောက်အလိုတစ်ယောက်လိုက်ပြီး အေးအေးချမ်းချမ်းနေကြတာ၊ အပူအပင်မရှိတာကို ကျွန်တော်က တန်ဖိုး ထားသလောက် နုနုက သိမ်ငယ်တယ်ထင်တယ်၊ ညံ့ဖျင်းတယ်ထင်တယ်။ ပိုက်ဆံစကား၊ ပစ္စည်းစကား ပြောတယ်။

“နုနု ပင်ပန်းတယ်ထင်မှာစိုးလို့ ကျွန်တော်နဲ့ အဖော်ကရင်ကလေး ထမင်းချက်ကြတယ်။ ခြံထဲက ဟင်းသီးဟင်းရွက်နဲ့ ကြက်ဥ၊ ဘဲဥနဲ့ နွားနို့လည်း ရွာထဲက စစ်စစ်ရတယ်။ ကျွန်တော် ထောပတ်တောင် အိမ်မှာ လုပ်တယ်။ နုနုကသာ ဝမ်းနည်းတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ အဲဒီ သုံးနှစ်ခွဲ လောက် နုနုနဲ့ နေခဲ့ကြတာ ပျော်စရာလို့ ထင်မြဲပါပဲ။ ရန်မဖြစ်ကြတဲ့ အချိန်ကလွဲရင်။

“တကယ်တော့ သိပ်ပျော်စရာကောင်းတာပါ အေးရယ်။ ကျွန်တော် မှတ်မိသေးတယ်။ တစ်ည လသာလိုက်တာ၊ လမင်းက ဝိုင်းစက်မှည့်ရွန်းလို့

တိမ်လည်းမရှိဘူး။ မိုးက ပြာလဲ့နေတာပဲ၊ ကြည်နေတာပဲ။ ခြံမြောက်ဘက် က ဖြတ်သွားတဲ့ချောင်းမှာ ငါးရစ်တက်တဲ့ညပေါ့။

“ကရင်လေးက ပြောတယ်။ ကျွန်တော် ညတိုင်း ငါးသွားခပ်တာ မရသေးဘူး။ ည ဒီရေနဲ့လိုက်ပြီး ငါးရစ်တက်မှာတော့ အသေအချာပဲ။ ဒီည ဆရာ လိုက်ပါလားလို့ ခေါ်ခေါ်နေတယ်။ နှစ်ည သုံးည ကျွန်တော် လိုက်သွားတယ်။

“အဲဒီညကျတော့ ရတော့မှာပဲလို့ ကရင်ကလေးကလည်း ထင်တယ်။ ကျွန်တော်ကလည်း ထင်တယ်။ နုနုကို ဒီည လိုက်ခဲ့ပါကွယ်၊ လသာလို့ မောင်နဲ့ လမ်းလျှောက်ရတာနဲ့ပဲ ပျော်ဖို့ကောင်းလှပါတယ်လို့ဆိုတော့ မလိုက် ဘူးဗျ။

“ကျွန်တော်နဲ့ ကရင်ကလေးသွားကြတော့ လက သာလိုက်တာ။ ညဟာ အေးမြလိုက်တာလည်း အလွန်ပဲ။ ည ၁၂ နာရီကျော်ပေါ့။ ကျွန်တော် တို့ ငါးခပ်ကြတာ ရေမပါဘဲ ငါးချည်းခပ်လို့ရတယ်ထင်တာပဲ။ ငွေရောင် လက်နေတဲ့၊ ဖျတ်ဖျတ်လူးနေတဲ့ငါးတွေ ချောင်းထဲက ခပ်ခပ်ပြီး တောင်းထဲ ထည့်တာ ဘယ်နှကောင်မှန်း မသိပါဘူး။ ငါးတွေလည်း ကျွန်တော်တို့ လိုချင်လို့မဟုတ်ပါဘူး။ ကောင်လေးပဲ အကုန်ပေးလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ အဲဒီညကို ကျွန်တော် မမေ့နိုင်ဘူး။ သဘာဝလောကရဲ့ သားသမီးစစ်စစ် အဖြစ်ကြီး ဖြစ်လိုက်ရတယ်။

“ကျွန်တော် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ မိုးလင်းခါနီးပြီ။ နုနုက ငိုနေပြီ။ ဒေါသလည်း အရမ်းကြီးနေတာပဲ။ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့ မိန်းကလေးဆီမှာ အဲဒီလို ကြမ်းတမ်းခက်ထန်လှတဲ့ ဒေါသကိုတွေ့တော့ ကြောက်လည်း သွားတယ်၊ စိတ်လည်းပျက်တယ်၊ အချစ်လျော့ချင်တယ်။ နုနုက ကျွန်တော့် ကို သူ့တစ်ယောက်ဟည်း ထားခဲ့ရမလားလို့ အပြစ်တင်တယ်။ ငါးသွား ခပ်တယ်ဆိုတော့ တံငါသည်လုပ်မလို့လားတဲ့။ ငါးတွေ ပေးလိုက်ပြီဆို တော့ အချည်းနှီး အချိန်ဖြုန်းရမလားဆိုပြီး အော်ဟစ်ဆူပူတယ်။ ကျွန်တော် က နုရယ် ... အထဲက ကလေးပါ ဒေါသကြီးတတ်နေပါ့မယ်လို့လည်း ပြောမိရော ကျွန်တော့်ကို ပါးလှမ်းရိုက်တာပါပဲ။

“ကျွန်တော်ကတော့ ပါးမှာ လက်ငါးချောင်းရာထင်လည်း အသား

အပြင်ကလူ

နာလှတယ်မထင်ပါဘူး။ နုနုဟာ ငါ့ကိုမရိုသေတော့ဘူး၊ ငါ့အချစ်ကို မရိုသေတော့ဘူးလို့သာ ယူကျုံးမရဖြစ်တယ်။ အဲဒီလိုပြောပြန်တော့ ထိုင် ရှိခိုးနေရမှာလားတဲ့။

“ကျွန်တော့်ကို နုနု နားမလည်တာ အမှန်ပဲ”

“နနနဲ့ ကျွန်တော်တို့ကိစ္စမှာ ကျွန်တော်ဟာ မလွန်ပါဘူးလို့ ရှင်းနေတာ မဟုတ်ပါဘူး အေးရယ်။ ကျွန်တော် အများကြီး လွန်နိုင်ပါတယ်၊ တစ်ကိုယ် ကောင်းဆန်နိုင်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ တစ်ခါမှာတော့ ကျွန်တော်ဟာ နန အတွက် ဘယ်တော့မှ မလုပ်ဖူးတဲ့အလုပ်တစ်ခုကို ကြိုးစားလုပ်ကြည့်ဖူး တယ်။ အေးလေ ... နနအတွက် ဟုတ်ချင်မှလည်း ဟုတ်မှာပါ၊ ကျွန်တော် စမ်းသပ်ကြည့်တာ ဖြစ်နိုင်ပါတယ်။ ဓာတ်ခွဲခန်းမှာ သုတေသနလုပ်ကြည့် သလိုပေါ့။

“နနမပြောပြဘူးလား၊ ဘာဖြစ်လို့ မပြောပါလိမ့်။ သူ အပြစ်ကင်းချင် လို့လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကျွန်တော် မအောင်မြင်လိုက်တဲ့ကိစ္စမို့ ရှက်လို့လား။ ကျွန်တော် စဉ်းစားဦးမယ်။

“ကျွန်တော် လခစားဝင်လုပ်တယ်။ အစိုးရငွေစာရင်းတွေကိုင်ရတဲ့ ဌာနတစ်ခုမှာပါပဲ။ အေး သိသားပဲ၊ ကျွန်တော်က ဆယ်တန်းဖြေတုန်းက ဘယ်လို ခြေလက်ချော်ပြီး သင်္ချာဂုဏ်ထူးရခဲ့တယ်ဆိုတာ ခုထိ မပြောပြ တတ်ပေမဲ့ ၁၄ နဲ့ ၉ နဲ့ပေါင်းဖို့ရာတောင် အင်မတန် ဝန်လေးတဲ့သူ။

“သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် အလုပ်ထွက်သွားတဲ့နေရာမှာ ကျွန်တော် ဝင်လုပ်ရတယ်။ သူငယ်ချင်းက အလုပ်လွှဲသွားတဲ့အခါ စာရင်းတွေက တစ်မျိုးဖြစ်နေတယ်။ အစိုးရအတွက် ရရမယ့်ငွေက စာရင်းထဲ ပိုများနေ

တယ်။ သူငယ်ချင်းကပြောတယ်၊ ကျွန်တော်ကတော့ ရသင့်တာထက် အလကားပိုရတာကို ကြိုက်ဖို့ကောင်းတယ် မထင်ပါဘူး။ ပြောနေရတာ တောင် ရှက်ဖွယ်လို့ ထင်ပါတယ်။ သူငယ်ချင်းကတော့ ပူမနေပါနဲ့ကွာဆို ပြီး ကျွန်တော့်ပခုံးကို လက်နဲ့နာနာဖျစ်ပြီး သွားတော့တာပါပဲ။ ပြီးတော့ ဟောင်ကောင်ကို ထွက်သွားပြီး အလုပ်လုပ်နေတယ်လို့ ကြားတာပါပဲ။ နှစ်လကျော်လောက်ကြာတော့ အစိုးရငွေ အလွဲသုံးစားမှုဆိုလား ဘာလား အဲဒီအမှုနဲ့ ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းတော့တာပါပဲ။

“တရားရုံးမှာ ကျွန်တော်ဟာ လူပြက်ပဲ။ လူတွေက သိပ်ရယ်ကြ တယ်။ ကျွန်တော် စာရင်းအင်းမှားတာကို သူတို့ရယ်တာမဟုတ်ဘူး။ ကျွန်တော်က ရှေ့ကအလုပ်လွဲသွားပြီး ဟောင်ကောင်ကို ထွက်သွားတဲ့လူကို သူငယ်ချင်းလို့ခေါ်တာ၊ သုံးသေးတာကို ရယ်ကြတာပါ။ ဒါ ရယ်စရာမဟုတ် ဘူးလို့ ထင်တာပဲ။ သူငယ်ချင်းကို ကျွန်တော် တွေ့ချင်သေးတယ်။ သူ ကျွန်တော့်ကို လိမ်သွားတယ်၊ ချောက်ချသွားတယ်လို့ ကျွန်တော် မထင်နိုင် သေးဘူး။ သူငယ်ချင်းနဲ့ ရင်ဆိုင်တွေ့ပြီးမှပဲ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ချင်ပါ တယ်။ ပြီးတော့ သူ သည်လိုလုပ်ဖို့လည်း အကြောင်းမရှိပါဘူး။ လူရင့်မာ ကြီးပဲ ကျွန်တော့်အပေါ် လုပ်မယ်လို့လည်း မထင်ပါဘူး။ လုပ်ရင်လည်း သူ့မှာ အကြောင်းပြချက် လုံလုံလောက်လောက် ရှိလိမ့်မယ်၊ ရှိရမှာမို့ သိပ် အပြစ်ဆိုစရာရှိနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကျွန်တော် သူ့ကို သနားချင်တာပါပဲ။ သူ့အစား တရားရုံးကို ရောက်ရတာထက် ကောင်းတဲ့အကူအညီ ပေးလိုက် ချင်တယ်။ သူတကယ် ငွေလျော်စရာရှိနေတယ်ဆိုရင် ကျွန်တော့်ခြံမြေ ကလေးနဲ့ အိမ်ကိုရောင်းပြီး ပေးလိုက်နိုင်သားပဲ။ ကမ္ဘာမြေပေါ်က ပစ္စည်း ပစ္စယအားလုံးဟာ လူအားလုံးအတွက်ပဲ မဟုတ်လား။ ကမ္ဘာပစ္စည်းတွေက ကျန်ရစ်ဦးမှာပါ။ လူတွေက သေသွားကြမှာပါ။ မွေးလာတဲ့လူတွေက ပိုင် ကြဦးမှာပါ။

“ကျွန်တော်လည်း ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ရယ်တာပါပဲ။ ရယ်တာကတော့ ကျွန်တော် စာရင်းအင်းဌာနမှာ ဝင်လုပ်မိတာကို ရယ်တာပါ။ ကျွန်တော့် ဆယ်တန်းအောင်လက်မှတ်က သင်္ချာဂုဏ်ထူးဆိုတဲ့ စာလုံးတွေကို ရယ်တာ ပါ။ ကျွန်တော် သင်္ချာဖျင်းတာ မှန်ပါလျက်နဲ့ ကြက်ကန်းဆန်အိုးတိုးမိတာ

ဟာ ဖျောက်လို့မရတဲ့ ဂုဏ်ထူးဝိသေသဖြစ်နေတာကို ရယ်တာပါ။

“ကျွန်တော့်ကို အလုပ်ရှာပေး၊ လွှဲပေးသွားတဲ့ သူငယ်ချင်းအပေါ် ကျွန်တော် မဆုံးဖြတ်သေးတာကတော့ ရယ်စရာမဟုတ်ဘူးလို့ ထင်ပါတယ်။ ရယ်ရမယ့်အစား ကျွန်တော်နဲ့ သဘောချင်းတိုက်ဆိုင်ကြဖို့ ကောင်းတယ်၊ ထောက်ခံကြဖို့ကောင်းတယ်။

“ပြီးတော့ စွပ်စွဲတာနဲ့ အပြစ်ရှိတာက တခြားစီပဲ၊ မဟုတ်ဘူးလား အေးရယ်။ တူတူပဲသာဆိုရင် အစွပ်အစွဲခံရတဲ့ ကျွန်တော်လည်း အပြစ်ရှိတာပေါ့။ အေးလေ ... အပြစ်ရှိတယ်လို့ ထင်တဲ့လူတွေ အများကြီးရှိမှာပါပဲ။ ကျွန်တော် ရုံးမင်းတစ်ထိုင် အပြစ်ရတယ်။ အလုပ်ပြုတ်သွားတယ်။ ဘာတွေ ရွတ်ဖတ်နေကြတယ်တော့ နားမထောင်လိုက်ပါဘူး။ စီရင်ချက်ချတာ၊ ဖတ်ပြတာ မကြားလိုက်ပါဘူး။ ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာကတော့ ထောင်သုံးလလောက်ကျရင် ကောင်းမှာလို့။ သံတိုင်အနောက်ကလူတွေနဲ့ နေဖူးလိုက်ချင်တယ်။ နည်းနည်း လေ့လာကြည့်ချင်တယ်။ ပင်ပန်းဆင်းရဲမှာလည်း မကြောက်ပါဘူး။ ကျွန်တော့်လက်တွေက မြေပေါက်နေကျပဲ။ မပြုံးပါနဲ့ အေးရယ်။ ကျွန်တော့်ပန်းချီကားတွေ တကယ်ရောင်းရလာတာ ၁၀ နှစ်မရှိသေးပါဘူး။ ခုလည်း ကရင်လေးနဲ့ မြေပိုင်းပေါက်နေတာပါပဲ။

“တရားသူကြီးက မေးတယ်။ ခင်ဗျားမှာ ဘာပြောစရာရှိသေးသလဲတဲ့။ ကျွန်တော်လည်း စိတ်ထဲရှိရာ ထွက်သွားမိတယ်။ ကျွန်တော် ထောင်သုံးလလောက် ကျချင်တယ်လို့၊ ဘယ်လိုနေလဲလို့ သိချင်လို့လို့ဆိုတော့ ဘာပြောသလဲ သိလား၊ အရူးထောင်ပဲ ဖြစ်နိုင်မယ်တဲ့ဗျာ။

“ကျွန်တော်ကလည်း ပြောလိုက်ပါတယ်။ အပန်းမကြီးပါဘူး၊ ဒါလည်း လေ့လာစရာပါပဲလို့။ ဘဝနဲ့နီးစပ်ရတာ ကောင်းတာပါပဲလို့။ ကျွန်တော်က အဲဒီအတိုင်း ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေးပြောတာ အမှန်ပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ ရုံးတော်ကို မရိုသေမှုနဲ့ ဒဏ်ချလိုက်သေးတယ်။ ထောင်ကိုတော့ မပို့ပေးဘူး။ ကျွန်တော် သိပ်ရယ်ချင်တာပဲ”

“နန ကျွန်တော်တို့သားလေးကို ကိုယ်ဝန်ဆောင်တဲ့အခါကျတော့ ကျွန်တော် အပျော်ဆုံးပဲ။ နနဟာ လှလိုက်တာဗျာ၊ အဲဒီအချိန်လောက် သူ တစ်ခါမှ မလှဖူးဘူး ထင်တာပဲ။ မျက်နှာလေးဆို ဝင်းလို့။ အသားကလေးက ဝါလို့။ ကလေးဖို့ အင်္ကျီကလေးတွေချုပ်လိုက်၊ သိုးမွေးထိုးလိုက်၊ ဝမ်းစောင်ဝယ် လိုက်နဲ့ ပွားများလာတဲ့အချစ်အတွက် ပြင်ဆင်နေတာ မြင်ရတာ တကယ် ပျော်စရာကောင်းတယ်။

“သားလေးမွေးပြီးတဲ့အချိန်မှာ ကျွန်တော် ပန်းချီဆရာ တကယ်ဖြစ် လာတာပဲ။ သားနဲ့မိခင်ဆိုတာတွေ အများကြီး ကျွန်တော် ဆွဲခဲ့တယ်။ တစ်ခါ တော့ ‘ဒေဠ်ဥယျာဉ်ထဲမှ သားအမိ’ ဆိုပြီး ကျွန်တော် နာမည်ပေးလိုက်တော့ တော်တော်အပြောအဆိုခံရတယ်။

“ကျွန်တော့်ဘာသာတော့ အဲဒီပုံကို တော်တော်ကြိုက်တယ်။ အလှ တစ်ရပ်ကို ကံအားလျော်စွာ ပိုင်ဆိုင်လိုက်ခြင်းလို့ ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နန က စိတ်ဆိုးပြန်တယ်။ ဘာဖြစ်လို့လဲလို့တော့ နားမလည်လိုက်ပါဘူး။ သတင်းကြားပြီး ဝယ်ချင်တဲ့လူလိုက်လာတော့ နန ကျေနပ်သွားပြန်တယ်။ ကျွန်တော့်အထင်တော့ နနဟာ ပန်းချီကား အရောင်းအဝယ်ဖြစ်တာကိုတော့ သဘောကျတယ်။ ဒါပါပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော် ဝမ်းနည်းတယ်။

“အဲဒီပန်းချီကားအတွက် ကျွန်တော်တို့ တော်တော်စကားများရတယ်။

ကျွန်တော်က မရောင်းချင်ဘူး။ နုနုက ငွေလိုနေတာချည်းပဲ။ အိမ်မှာ စားစရာလည်း အပြည့်ရှိလျက်နဲ့ နုနုကတော့ သားရဲ့ဘဝအတွက် ပြင်ဆင်တယ်ပေါ့။

“ကောင်းပြီ၊ သားကို ဘယ်လိုမွေးမလဲလို့ ကျွန်တော်တို့ ဆွေးနွေးကြတယ်။ ဘယ်ကိုမှတော့ မရောက်ပါဘူး။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ နုနုဟာ ကျွန်တော့်သားကို ကျွန်တော်နဲ့ မတူစေရဘူးဆိုတာ အရင်းခံထားလို့ဖြစ်တယ်။ ကျွန်တော်ကတော့ နုနုကို အဖော်အဖြစ် မမျှော်လင့်တော့ဘူးဆိုတဲ့ တစ်နေ့မှာ သားက အဖော်ဖြစ်လာမယ်လို့ ထင်စားထားတယ်။ အဖော်ဖြစ်လာချင်တယ်ဆိုတာလည်း ကျွန်တော့်ကို နားလည်စေချင်တာပါပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ တူစေချင်တာမဟုတ်ပါဘူး။ မတူရဘူးလို့လည်း မဟုတ်ဘူး။

“သားကို လွတ်လပ်ခွင့်ပေးချင်တယ်။ သူဖြစ်စေချင်တာ ဖြစ်ရမယ်၊ လုပ်ချင်တာ လုပ်ရမယ်။ သားရဲ့စိတ်ကူးကို ကျွန်တော် ရိုသေချင်တယ်။ သားရဲ့ လူအဖြစ်ကို မျှော်တွေးတယ်။ ကလေးဟာ မိဘနှစ်ပါးလုံးရဲ့ ပိုင်ဆိုင်တဲ့ပစ္စည်းမဟုတ်ဘူး၊ ချယ်လှယ်စရာမဟုတ်ဘူး။ တစ်သီးတခြား ဖြစ်ထွန်းရမယ့် လူ့ဘဝတစ်ရပ်ဖြစ်တယ်။ မိဘက ကူညီရုံ၊ ထောက်ပံ့ရုံပဲ။

“နုနုက ငြင်းပြန်တယ်။ ကျွန်တော်ဟာ တာဝန်မဲ့တယ်တဲ့၊ ကလေးကို ဖျက်ဆီးတယ်တဲ့။

“နုနုက ကလေးကို စည်းကမ်းကြီးတွေနဲ့ ချုပ်ချယ်လာတာ မြင်ရတယ်။ စိတ်မချမ်းသာစရာ တကယ်ကောင်းတယ်။ အေးရယ် ... ဟိုဟာ မလုပ်ရဘူး၊ ဒီဟာမကိုင်ရဘူး။ ကျွန်တော်နဲ့ရန်ဖြစ်ရင် ကလေးကို မဲရိုက်ချင် ရိုက်နေပြန်ရော။ ကိုယ့်ရင်ကဖြစ်တဲ့ ကလေးကို အသားနာအောင် လုပ်ရက်လိုက်တာ။

“တစ်ခါ ကလေးက ပန်းကန်ခွဲလို့ လက်ဖျားကိုရိုက်တော့ ကျွန်တော်က ပြောမိတယ်။ ပန်းကန်တစ်ချပ်ဟာ ကလေးစိတ်တစ်ချက်နာကျင်သွားတာရဲ့ ဆယ်ပုံတစ်ပုံ အဖိုးမတန်ပါဘူး။ လူဟာ ပစ္စည်းရဲ့ကျွန် မဟုတ်ဘူးဆိုတော့ ကျွန်တော်ချစ်တဲ့၊ နှလုံးပူနွေးမယ်ထင်ရတဲ့၊ နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့၊ ခဏခဏငိုတတ်တဲ့ နုနုက ဘာလုပ်တယ်ထင်သလဲ။

“ကျွန်တော့်စုတ်တံပြားကြီးကို ဆေးမည်းနှစ်ပြီး ကျွန်တော့်ပန်းချီ

အပြင်ကလူ

ကားကို ကြက်ခြေခတ်ပစ်လိုက်တယ်။

“ကျွန်တော် မတားပါဘူး။ ကြည့်နေလိုက်တယ်။ စိတ်လည်းမဆိုးပါဘူး။ အံ့သြတယ်၊ ငိုချင်တယ်၊ ဒါပါပဲ။

“နုနုကတော့ ပြောတယ် ...၊ ရှင့်မှာ ထိခိုက်စရာ အသည်းနှလုံးမှ မရှိဘဲ အေးစက်စက်နဲ့ ကြည့်နေနိုင်တာပေါ့တဲ့။

“ကျွန်တော်စဉ်းစားတယ် ...၊ နုနုဟာ ကြမ်းတမ်းတဲ့မိန်းကလေး မဟုတ်ခဲ့ဘူး။ မိန်းမ ပီသတာတော့ မှန်တယ်။ အနည်းငယ် သေးနပ်တယ်၊ သို့ပေမဲ့ ပျော့ပျောင်းတယ်၊ ချစ်ခင်တတ်တယ်။ ကျွန်တော့်ဘက်က ဘာမှ ကတိများစွာပေးခြင်းမရှိဘဲနဲ့ ကျွန်တော့်နောက်ကို လိုက်လာတယ်။ မြို့ဆန်တဲ့ သူ့အဆောင်အယောင်ကို ခွဲခွာခဲ့ပြီး သည်မရမ်းခြံ မြို့စွန်မှာ လာနေတယ်။ သူ့ဘက်က အများကြီး ကြိုးစားခဲ့တယ်ဆိုရမှာပေါ့။

“ကျွန်တော်တို့နှစ်ယောက် ပေါင်းစပ်လိုက်တာဟာ အပေါင်းလက္ခဏာ မထွက်တော့ဘဲ အနုတ်လက္ခဏာ ထွက်နေပြီလား။

“ကျွန်တော့်အလိုကိုလိုက်ပြီး နေ့စဉ်ရက်ဆက် ကလေးနို့တိုက် ထိုင်ခဲ့တာတွေ သတိရတယ်။ အဲဒီပုံဖြစ်အောင် သူဟာ အင်မတန် စိတ်ရှည်လက်ရှည်နဲ့ ပုံတူဆွဲခံခဲ့တယ်။ ပြုံးပြုံးကလေးနေခဲ့တယ်။ ကျွန်တော် ကြေးများတာလည်း အေး သိသားပဲ၊ နုနု သည်းခံခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ တစ်နေ့ တစ်နေ့ ထိုင်ပြီး အပြုံးကလေးနဲ့ ကလေးပွေ့ပြီး ကိုယ်ဟန်ပြခဲ့တယ်။ ကျွန်တော့်ကို အများကြီးပေးလိုက်တယ်။ သို့ပေမဲ့ ဆေးမည်းနဲ့ ကြက်ခြေခတ်ပြီး ပေးပြီးသားကို ပြန်ယူသွားပြန်တယ်။

“ဒီပန်းချီကားကို ဧည့်ခန်းထဲကနေ အိပ်ခန်းထဲ ရွှေ့လိုက်တယ်။ အိပ်ရာခေါင်းရင်းမှာ ထားလိုက်တယ်။ အဲဒါ ကျွန်တော့်အမှားပဲ ထင်ပါရဲ့။ ခေါင်းရင်းက ခြောက်လှန့်နေတဲ့ပုံကြောင့် ကျွန်တော်နဲ့ နုနုဟာ ပွေ့ပိုက်နေလျက်က ခွာလိုက်ကြတယ်။ နမ်းရှုပ်နေလျက် ခွဲလိုက်ကြတယ်။ လရောင် ကြယ်ရောင်မတိုးနိုင်တဲ့ မှောင်မိုက်တဲ့ တစ်ခါတလေညများမှာသာ ကျွန်တော်တို့ဟာ ပြန်လည်ရင်းနှီးပြီး အလင်းရောင်သန်းလာပြန်တော့ ပြန်လည်စိမ်းကားသွားကြတာပါပဲ။

“နုနုမှာလည်း သာမန်မိန်းမတို့ရဲ့ မာနခေါ်မလား၊ ခေါင်းမာတယ်

ခေါ်မလား၊ အဲဒါရှိတယ်။ သူဟာ သူ့သားကို ပိုပြီး တင်းတင်းကျပ်ကျပ်
လုပ်လာတယ်။ ကျွန်တော် ဝယ်ပေးထားတဲ့ စုတ်တံကိုင်ရင် ပေတယ်။
ပလတ်စတာရွဲ့ကို ရွံစရာ၊ ပတ္တလားခေါက်ရင်တောင် နားညည်းတယ်ဆိုပြီး
ကလေးကို ကကြီး ခခွေးနဲ့ အေဘီစီဒီသာ အတင်းသင်တော့တာပါပဲ။

“မနက်မိုးလင်းရင် ကလေးကို လမ်းလျှောက်သင်ခွင့်၊ ခေါ်ခွင့် ကျွန်
တော် မရတော့ဘူး။”

“နနဟာ မပျော်ဘူး၊ သူပျော်အောင် ဘယ်လိုလုပ်ရပါ့မလဲလို့ ကျွန်တော် စဉ်းစားတယ်။ နန ဘာလုပ်ချင်သလဲလို့ စဉ်းစားတယ်”

“နန ဘာမှမလုပ်ချင်ဘူးဗျ။ လူ့ဘဝမှာ သူလုပ်စရာ ဘာမှမရှိဘူး။ အနည်းဆုံး ဘီအေအောင်အောင်နေလိုက်ပြီးမှ ကျွန်တော်တို့ ယူကြရင် သူဟာ ကျောင်းဆရာမ၊ ရုံးဝန်ထောက် စသည်ဖြင့် လုပ်စရာအလုပ်တစ်ခု ထူးထူးဆန်းဆန်းမဟုတ်တောင် ရှိနေရင် သက်သာမှာပဲ။

“ကြည့်နူးမှုဆိုတာ သူ မရနိုင်ရှာဘူး။ ကျွန်တော် သင်ပေးချင်ပါရဲ့။ တစ်ခါ ရွာစွန်က ကြာအိုင်ကို အတင်းခေါ်သွားမိတယ်။ နွေကုန်စ နေရောင် ပျပျသာတဲ့ တစ်မနက်ခင်းမှာပဲ မှတ်မိပါရဲ့။ ကြာအိုင်နဖူးမှာ ကောက်ကောက်ကွေ့ကွေ့ပေါက်နေတဲ့ အမျိုးအမည်လည်း ကျွန်တော်မသိတဲ့ သစ်ပင်က သစ်ရွက်တွေ လေငွေ့တိုင်း ကြွေနေတယ်။ ဝါဖန့်ဖန့်၊ စိမ်းလဲ့လဲ့ အရွက်ကလေးတွေ ပတ်ချာပတ်ချာလည်ပြီး စောင်းရွေရွေနဲ့ ရေပြင်ပေါ် ကြွေကျတယ်။ လှလိုက်တာဗျာ ... ပြောမပြနိုင်လောက်အောင်ပါပဲ။ အဲဒီအလှကို ကျွန်တော် ခုထုတ်ထိ ဆွဲလို့မရသေးဘူး။ ဥပမာကတော့ ဆီလျော် ပါ့မလား မသိဘူး။ ဒါပေမဲ့ ကျွန်တော်ကတော့ နားထဲမှာ နတ်စောင်းညင်းသံ ကြားလိုက်ရသလိုပဲ။ (နတ်စောင်းညင်းသံကို မဆွဲရသေးပေမဲ့ ကျွန်တော် နာမည်ပေးထားတယ်) နရယ် ကြည့်ပါဦးလို့ ကျွန်တော် ပြောမိ

ပေမဲ့ နုနုက သာမန်ကာလျှံကာပဲဗျ။ သူ ဘာမှ မမြင်လိုက်ဘူး။

“ကျွန်တော်တော့ အိပ်မပျော်တဲ့ညတွေ စိတ်လေတဲ့အခါတွေမှာ အဲဒီ စိတ်မျက်စိထဲကပုံကို ပြန်မြင်လိုက်ရင် တည်ငြိမ်သွားတာပဲ။ မျက်ရည်လည်း ကျလာတယ်။ အမှန်တရားနဲ့ နီးစပ်လာတယ်။

“အလှကို မမြင်နိုင်တဲ့သူဟာ အချစ်ဆိုတာကော ရှိပါ့မလား။ တောထဲက တိရစ္ဆာန်တွေဟာ နေထွက်လာတာ၊ လတက်လာတာ၊ မိုးပေါက် တွေ ကြုံချတာ၊ သစ်ပင်သစ်ရည်တက်လာတာနဲ့ ရင်းနှီးပေမဲ့ အလှကို မမြင် ကြဘူး။ အချစ်ဆိုတာ မရှိဘူး။ တပ်မက်တာ၊ ကိုယ်လက်ရင်းနှီးတာပဲရှိ မယ်။ တိရစ္ဆာန်လောကမှာ သစ္စာတရားဆိုတာ မရှိပါဘူး။

“တကယ်ပဲ နုနုကို ကျွန်တော် အထင်သေးလာတယ်။ သာမန်အချည်း နှီး မိန်းမတစ်ယောက်ပဲလို့ မြင်လာတယ်။ သူကလည်း ကျွန်တော့်ကို အထင် သေးတာပဲ။ လက်တွေ့မဆန်သူပေါ့။ ကျွန်တော့်အချစ်ကိုတောင် လူကို ချစ်တာမဟုတ်၊ အချစ်ဆိုတဲ့ တရားကို ချစ်နေတာ၊ စိတ်ကူးယဉ်နေတာ၊ သာယာနေတာလို့ စွပ်စွဲလာတယ်။

“နောက်ဆုံးတော့ အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းဘူးလို့တောင် ထိပါးလာ ပါတော့တယ်။

“အဲဒီအဖြစ် ဖြစ်ရတာကတော့ နုနု ဘယ်တော့မှ နားလည်နိုင်မယ် မဟုတ်ပေမဲ့ အေးတော့ နားလည်မယ်ထင်တာပဲ။ မရမ်းခြံမြောက်ဘက်က ရွာမှာ အငြိမ့်အဖွဲ့တွေ အများကြီးရှိတယ်ဗျ။ ဆိုင်းဘုတ်တွေကို စီနေတာပဲ။ ဇာတ်မင်းသားတွေလည်း တော်တော်ထွက်တယ်။

“အဲဒီရွာက အငြိမ့်သမကလေးတစ်ယောက်ကို ကျွန်တော် ခေါ်ပြီး ပတ်ချာလှည့် ကခိုင်းပြီး လှုပ်ရှားနေတဲ့ ကဟန်ကို ကျွန်တော် ဆွဲယူတယ်။ ကလေးမလေးက ၁၅ နှစ်လောက်ရှိဦးမယ်၊ သေးသေးသွယ်သွယ် ဖြူဖြူ ကလေး။ ကလေးငယ်လေးလိုပဲ ဖွံ့ဖွံ့ဖြိုးဖြိုး နည်းနည်းမှမရှိပါဘူး။ လှလှ ပပ ကြည်ကြည်လင်လင်ကလေးပဲ၊ တော်တော်ချစ်စရာကောင်းတယ်။ အက လည်း အင်မတန်ညက်တယ်။ ကျော့ရှင်းတယ်၊ ပီသတယ်၊ ပိုက်ဆံလည်း သိပ်မပေးရဘူးဗျ။

“ကျွန်တော်ကလည်း မနေနိုင်လို့သာ ပန်းချီဆွဲနေတာ၊ ပန်းချီဆရာ

မှ မဖြစ်သေးတာ။ နုနုကိုတောင် မောင် ပန်းချီဆွဲမယ်လို့ ရဲရဲပြောဝံ့တာ မဟုတ်ဘူး။ ကောင်မလေး ကတာ ကြည့်ကောင်းလို့ပါလို့ မရေမရာပြော ပြီး တိတ်ခွေဖွင့်ပြီး ကခိုင်းပြီး ခဲနဲ့ခြစ်နေတာက တော်တော်ကြာတာကို။

“နုနုက ထုံးစံအတိုင်း ငြူစူနေတာပါပဲ။ တစ်နေ့တော့ ကျွန်တော် လိုရာကို ရခဲ့တယ်။ ချိုးဖြူလေးအတောင်ခတ်ဟန်၊ လိပ်ပြာဝဲဟန်၊ သစ် ကိုင်းညွတ်ဟန်၊ ကြာဖူးငုံ အာလာဟန်တွေ ကလေးမလေး ကပြတာကို ခဲနဲ့ပုံအမျိုးမျိုး ကူးနေရာက ဆီဆေးဖြစ်သွားတယ်။ ပုံခပ်သေးသေးပေမဲ့ ၃ ပုံတိတိ ရလိုက်တယ်။ ပန်းချီကားဟာ လှုပ်ရှားနေတယ်။ လက်ကလေး တွေဟာ ကခုန်လို့ကိုနေတယ်၊ ပျံဝဲနေတယ်၊ ကော့နေတယ်။

“ကျွန်တော် ဝမ်းသာလွန်းလို့ ကလေးမလေးကို အငြိမ့်ကရင် ဝတ်ဖို့ ရွှေချည်ထိုးထဘီ ဝယ်ပေးလိုက်တယ်။ ညီမအရွယ်၊ တူမအရွယ်လေးပေမဲ့ ပူဇော်တဲ့သဘောပါပဲ။ ဒီထက်မက ပေးချင်ပါသေးတယ်။ နုနုကတော့ ခပ် စိမ်းစိမ်း ကြည့်နေတယ်ပေါ့ဗျာ။

“ဒါပေမဲ့ တော်ပြီ၊ ဆေးတစ်စက်မှ ထပ်မတို့နိုင်တော့ဘူး။ မတို့တတ် တော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ပြီး စိတ်အေးချမ်းသွားတဲ့တစ်နေ့မှာ ပန်းချီကားပေါ် က နူးညံ့ပျော့ပျောင်းတဲ့ ဝဲပျံနေတဲ့ အငြိမ့်သမလက်ကလေးကို ကျွန်တော် နမ်းလိုက်မိရင်တော့ နုနုဟာ ကျွန်တော့် အကျင့်စာရိတ္တကို ထိပါးပြောတော့ တာပါပဲ။

“နုနုက ပြောတယ်။ လူအစစ်က ပိုနမ်းလို့မကောင်းဘူးလားတဲ့။ မနမ်းချင်ဘူးလားတဲ့။ ကျွန်တော်ကလည်း အတတ်နိုင်ဆုံး မှန်ရာကို ပြော ချင်တဲ့သူဆိုတော့ အေးကွာ ... အဲသည်ကလေးမလေးကို အင်မတန်လှ အောင် ကပြပြီးတဲ့အခါမျိုးမှာ အားရပါးရ ပွေ့ဖက်ပြီး နဖူးကလေး နမ်းလိုက် ချင်တယ်။ သူ့နဖူးကလေးမှာ ချွေးစို့နေတတ်တယ်လို့ ပြောမိတယ်။

“ပြီးတော့ကော မောင် ... လို့ နုနုကမေးတော့
“ပြီးတော့ ပန်းစိုက်အိုးထဲက နှင်းဆီငုံကလေးပွင့်အာလာလည်း မောင် နမ်းမိတယ်။ သားကလေး သီချင်းဆိုနေတဲ့အခါလည်း မောင် နမ်းမိတယ်။ နု မောင့်ကို နားလည်လာမယ့်အခါမှာလည်း မောင် နမ်းမိမှာပဲလို့ ဖြေလိုက် တယ်။

“မောင်က အလှမြင်ရင် နမ်းချင်သူဆိုပါတော့လို့ နုနုက သရော်တဲ့ အခါ ကျွန်တော်က ဒါ အပြစ်မဟုတ်ပါဘူး နုရဲ့၊ အဲသည်အလှကို မြင်တဲ့ အခါမှာ မောင်ဟာလည်း မောင် မဟုတ်တော့ဘူး။ ဟောသည်ဘဝ ဟော သည်ကမ္ဘာမှာ လူဖြစ်နေတာလည်း မဟုတ်တော့ဘူး။ ရဟန္တာဈာန်ဝင်စား သလို အင်မတန်စင်ကြယ်တဲ့ အဖြစ်ပါလို့ဆိုတော့ နုနုက နားမလည်တာ လား၊ မယုံတာလား မသိပါဘူး။ ခေါင်းခါနေတယ်။

“အဲသည်အလှကို ယစ်မူးရတာ ကောင်းပြီးရင်း ကောင်းရင်းနဲ့ မခွဲနိုင် မခွာရက် ဖြစ်တော့မှာ မဟုတ်ဘူးလားလို့ နုကပြောတော့ ဖြစ်နိုင်ပါတယ် လို့ ကျွန်တော်က ဝန်ခံပါတယ်။ ဒါကတော့ ယေဘုယျအားဖြင့် ဖြစ်နိုင်တာ ပြောရတာ မဟုတ်လား။ နယ်နိမိတ်သတ်မှတ်ထားတာလည်း ရှိတာပေါ့။ နုနုကတော့ ရယ်တယ်ဗျာ။

“ကျွန်တော့်ကို အကျင့်စာရိတ္တမကောင်းတဲ့လူ၊ ပျက်စီးတဲ့လူလို့ ဆို တယ်။ အကျင့်စာရိတ္တ ဆိုတာလည်း နေရာအမျိုးမျိုး၊ ခေတ်အမျိုးမျိုးမှာ လူတို့သတ်မှတ်ထားတဲ့ စည်းကမ်းပဲမဟုတ်လား။ ပြောင်းလွဲနေတတ်တာ ပဲ။ ကျွန်တော်ကတော့ ရိုးဖြောင့်ချင်သူမျှသာ ဖြစ်ပါတယ်။ အကျင့်စာရိတ္တ ကောင်းတယ်၊ မကောင်းဘူးဆိုတာ ကျွန်တော့်မှာ မရှိပါဘူး။ ကျွန်တော် နှစ်သက်သဘောကျသလိုသာ သူများကို မထိပါးစေဘဲ နေချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ကို အကျင့်စာရိတ္တပျက်တယ်လို့ ပြောမယ့်အစား အကျင့်စာရိတ္တ အဆိုးအကောင်း မသတ်မှတ်သူလို့ခေါ်ရင် ပိုမှန်မယ်ထင်ပါရဲ့။

“နုနုကတော့ အငြိမ့်သမကလေးကို အိမ်မလာနဲ့တော့လို့ နှင်လိုက် တယ်”

“သည့်နောက်တော့ နုနုဟာ သနားစရာကောင်းလာတယ်။ အရူးပမာဖြစ်
 နေတယ်။ ကလေးကိုတောင် ဂရုမစိုက်တော့ဘူး။ ကျွန်တော်တို့ ငွေလည်း
 တော်တော်ကျပ်တယ်။ ခြံထဲမှာ နှင်းဆီတွေ စိုက်တာကလည်း ကုန်၊ ဆီ
 ဆေးတွေ ဝယ်ရတာကလည်း ကျွန်တော်က လောဘကြီးတော့ ဝယ်လို့
 ပိုက်ဆံမလောက်နိုင်ဘူး။ နုနုက မိန်းမပီပီ စကော့ဈေးသွားချင်မယ်၊
 လက်ဝတ်လက်စား မက်မယ်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်ချင်မယ်ဆိုပြီး သတိရတာတော့
 အမှန်ပါပဲ။ အဲဒီလိုဖြစ်နေတုန်း နုနုက သူငယ်ချင်းဟောင်းတွေနဲ့ ပြန်ပေါင်း
 ပြီး ထမင်းထွက်စားဖို့တို့၊ ပျော်ပွဲစားထွက်ဖို့တို့ လာခေါ်တာနောက် လိုက်စ
 ပြုလာတယ်။

“နုနု ဒီလိုနေရမှ ပျော်ရွှင်မယ်ဆိုရင် ကျွန်တော် ကြည်ဖြူရုံမက ဝမ်း
 တောင် သာပါရဲ့။ နုနုမှာ ကျွန်တော်နဲ့ မဆီဆိုင်တဲ့ မစပ်ဟပ်နိုင်တဲ့ အသွေး
 အကွက်လေးတွေ ရှိမှာပေါ့။ လျောက်ပတ်ရာ အလင်းရောင်နဲ့ တိုက်မိပြီး
 ပြုံးပြက်ဝင်းလက်လာတာကို မငြူစူသင့်ပါဘူး။

“သူ လူ့ဘဝမှာ နေထိုင်တတ်လာတယ်ထင်ပြီး ကျွန်တော် ဝမ်းသာ
 အားရနဲ့ ပန်းချီကားတစ်ကား ရောင်းရသမျှ အကုန်သုံးပစ်လိုက်ဖို့ ပေးလိုက်
 သေးတယ်။ နှစ်ထောင့်ငါးရာလောက် ထင်ပါရဲ့။

“နုနုက သူ မသုံးချင်ပါဘူးဆိုပြီး သားလေးနာမည်နဲ့ ဘဏ်မှာ ငွေ

စုစာရင်း ဖွင့်သတဲ့။ ပထမတော့ နုနု စိတ်ကောက်မှန်း သိတောင် မသိပါဘူး။ သူ သဘောကျရာလုပ်တယ် အောက်မေ့တာပဲ။ ကျွန်တော်က ထွေထွေရာရာလည်း မစဉ်းစားတတ်ဘူး မဟုတ်လား။

“နုနုက သူ့အတွက် အကုန်ခံတဲ့လူ ရှိပါတယ်တဲ့။ သူ့မောင် နှစ်ဝမ်းကွဲဆိုလား၊ ဘိလပ်က ပြန်လာစ အင်ဂျင်နီယာကောင်လေးနဲ့ တော်တော်တွဲနေတယ်။ ကောင်လေးက ကိုယ်ပိုင်ကားဝပ်ရှော့ အကြီးအကျယ်ဖွင့်ထားပြီး လွတ်လပ်နေတော့ နုနုကို နေ့တိုင်း လာခေါ်နေတာပေါ့။

“နုနု လှလှပပဝတ်စားပြီး ရယ်ကာမောကာနှင့် ထွက်လည်လိုက်၊ ရုပ်ရှင်ကြည့်လိုက်၊ ပွဲလမ်းသဘင်သွားလိုက်လုပ်တာမြင်ရတော့ ကျွန်တော် စိတ်အေးသွားတယ်။ နုနု နှမြောတတ်တဲ့ သူ့ခြေထောက်ကလေးတွေ ရွံ့မပေဘဲ ကားစီးနေရတာလည်း ကျေနပ်စရာပေါ့။ နုနုက ကားမောင်းတွေဘာတွေ ပြန်ကျင့်လို့ ဟန်ကျနေတယ်။

“တစ်ညတော့ တစ်နာရီခွဲမှ ပြန်လာတယ်။ ကျွန်တော်က စိတ်နည်းနည်းပူလို့ ထိုင်စောင့်နေပြီး ကားမီးမြင်တော့ ဝမ်းသာအားရ ထွက်ကြိုတာပေါ့။ မောင်ကိုလေးကိုလည်း မပြန်နဲ့တော့ကွာ၊ တို့ဆီပဲအိပ်တော့။ မင်းအိမ်ပြန်တော့ တစ်ယောက်တည်း၊ ခုတစ်လော လမ်းကွေ့မှာ ဓားပြတိုက်တယ်၊ လူတယ်ကြားနေရတယ်လို့ ပြောရတယ်။

“နုနုကတော့ အိပ်ရာထဲမှာ ကျွန်တော့်ကို ရန်ထောင်တော့တာပါပဲ။ ကျွန်တော့်စိတ်ထဲ ရှင်းလင်းပါလျက်နဲ့ သူက ရန်ထောင်တယ်။ မောင်နှမနှစ်ဝမ်းကွဲပေမဲ့ အရင်းလိုပဲတဲ့၊ ငယ်ငယ်ကတည်းက အိမ်ချင်းကူးပြီး နေလာကြတာတဲ့။ အေးပါ အေးပါလို့ဆိုပေမဲ့ ကျွန်တော့်ရင်ဘတ်ကို ထုတယ်၊ ငိုတယ်၊ ကြည့်နေရက်တယ်တဲ့ဗျာ။

“ဒီလိုပဲ မကြာခဏ မောင်နှမတော်တဲ့အကြောင်းချည်း ပြောနေ၊ မျက်နှာပျက်နေတော့ ကျွန်တော်က ပြောမိတယ် ...။ နုရယ် စိတ်အေးအေးထားပါ၊ မောင် နုကို ဘယ်တော့မှ မကောင်းမထင်ဘူး။ တကယ်တော့ မောင်ကိုလေးနဲ့ နုနဲ့ မောင်နှမတောင် တော်စရာမလိုပါဘူး၊ မောင်ကိုလေးနဲ့ သွားလာနေရတာ ပျော်ရင် ပျော်သလို နေနိုင်ပါတယ်။ သူပေးတဲ့ အခွင့်အရေးကို မောင်မှ မပေးနိုင်ဘဲကိုး။ ပြီးတော့ မောင်ကိုလေးနဲ့ နု ကလေး

မွေးပြီးတောင် နေနိုင်ကြပါတယ်။ ဒီလိုနေမှ နုအဖို့ ဖြစ်နိုင်မယ်၊ ကျေနပ် နိုင်မယ်ထင်ရင်လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဘာကြောင့်လဲဆိုတော့ မောင်က နုကို လိုလားနေသေးတာကိုး၊ နုကို စည်းလွတ်ကမ်းလွတ် လိုချင်နေသေးတာကိုး လို့ ပြောလိုက်တယ်။

“နုနုက နှုတ်ခမ်းတုန်အောင်ကိုက်ပြီး ဒီလိုလား၊ ဒါဖြင့်ရင်လည်း အဲဒီလို ကလေးမွေးနေရုံမက မောင့်ကိုပါ ထားပစ်ခဲ့ရင်ကောတဲ့။

“မောင် နုကို လွမ်းနေဦးမှာပေါ့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ မောင် နုကို ဆုံးရှုံးရပြီလို့ သိမှာပေါ့လို့ ပြောလိုက်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နု သွားမှ၊ မောင့်ကို ထားခဲ့မှဖြစ်မယ်ဆိုလည်း ထားခဲ့ရမှာပေါ့။ မောင် မတားသင့်ပါဘူးလို့ ပြော ပါတယ်။

“မောင် ကြည့်နေနိုင်တယ်ပေါ့လို့ နုနုက မေးမြန်းပြန်တော့ ကျွန်တော် ယုံကြည်တာကို မလိမ်ညာနိုင်ဘဲ ပြောရတယ်။ နုဟာ မောင်နဲ့ နုတို့ဘဝ အတွက်သာမက နုတစ်ယောက်ရဲ့ ဘဝအတွက်ပါ စဉ်းစားခွင့်၊ ဆုံးဖြတ်ခွင့် ရှိပါတယ်လို့။ မောင်နဲ့မပျော်တော့လို့ နု ထွက်သွားမယ်ဆိုရင် မောင် ကြည့် နေရုံအပြင် ဘာမှ မတတ်နိုင်ပါဘူးလို့။

“ကျွန်တော့်ကို နုနုက စိမ်းကားတဲ့သူတဲ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကတော့ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ကြီးကျယ်လှတဲ့လူမဟုတ်နိုင်ပေမဲ့ အနည်းဆုံး ယဉ်ကျေး တဲ့ လူသားတစ်ယောက်လို့ပဲ ထင်ပါတယ်။

“နောက်ဆုံးတော့လည်း နုနုဟာ ကျွန်တော့်ကို ကိုယ်စိတ်နှစ်ပါး ဒုက္ခပေးတဲ့လူလို့ အမည်မှည့်ပြီး ကလေးကိုခေါ်ပြီး ထွက်သွားတော့တာ ပါပဲ။ ကျွန်တော်လည်း မတားလိုက်ပါဘူး။”

ထိုခဏ၌ လက်ထပ်ပွဲသည် ပိုမိုကြီးကျယ်ခမ်းနားလာပါသည်။ အမာစိန်ကလို့ပြီးသွားပြီ။ နာမည်ကျော် အကယ်ဒမီဆုရ ရုပ်ရှင်မင်းသမီးက သီချင်းဆိုနေပြန်သည်။ သူ့အသံနှင့် အဆိုမှာ ကောင်းမွန်လှသည်မဟုတ်သော်လည်း ချစ်စဖွယ်လှပသော ရုပ်ရည်အဆင်အပြင်က စိတ်ဝင်စားဖွယ်ရှိလေသည်။ သူ့ရဲ့ အမြဲတပ်ဆင်ထားသော အပြုံးအတွက် ကျွန်မ ကြင်နာစိတ် ပွားနေဆဲ ရုပ်ရှင်ရိုက်ကင်မရာနှင့် လူသုံးယောက်သည် ပရိသတ်နှင့်တကွ လှုပ်ရှားမှုအားလုံးကို မီးတဝင်းဝင်းနှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်စပြုလေ၏။

သူကတော့ သတိထားမိဟန်မရှိဘဲ ရေခဲများ အရည်ပျော်ကာ ပူနွေးခဲ့ပြီဖြစ်အောင် အရေကျလာပြီဖြစ်သော လိမ္မော်ရည်ကို နှစ်ကျိုက်မျှ သောက်ပြန်လေသည်။ သူသည် အနည်းငယ် ပင်ပန်းနွမ်းနယ်ဟန်ရှိသော်လည်း သူ့မျက်လုံးများ ပြုံးပြက်နေသည်။ သူ့နဖူးပေါ်က ဆံပင်ခွေကို သပ်တင်လိုက်သော်လည်း ခေါင်းမာစွာပင် ပြန်လည်ဝေဖြာကျခဲ့သည်။

“အချစ်ဆိုတာ နှင်းဆီပင်လိုပဲ” ဟု သူက စကားစပြန်လေ၏။

“မြေဩဇာကျွေးဖို့လိုတယ်၊ ယုယနေဖို့လိုတယ်၊ ပိုးသတ်ဖို့လိုတယ်”

“သို့မဟုတ်ရင် ညှိုးရော်တတ်တယ်၊ သေတတ်တယ်ပေါ့” ဟု ကျွန်မက ထောက်လိုက်လျှင် “ဟုတ်တယ်” ဟု လွယ်လင့်တကူ ဝန်ခံလေ၏။ “အနည်းဆုံး ကျွန်တော့်အဖို့ပေါ့”

“ပြောရမှာ နည်းနည်းတော့ခက်တယ်။ အချစ်စိတ်ဆိုတာ ရေငြိမ် မဟုတ်ဘူး။ ရေတက်ရေကျရှိတဲ့ ဒီမျှသာဖြစ်တယ်။ နုနုကို ချစ်တဲ့စိတ် ရှိဖူးတာကတော့ မပျောက်ပျက်နိုင်ဘူးပေါ့။ ဒါပေမဲ့ အသစ်အသစ်ဖြစ်လာ တဲ့အချစ်စိတ်က မရှိတော့ဘူး။ အတူမနေရလို့လည်း မဟုတ်ပါဘူး။ အတူနေနေကြကတည်းက မဖြစ်တော့တာကို မှတ်မိပါတယ်။ ခုဆိုရင် နုနု အကြောင်း စဉ်းစားရတာ သေသွားတဲ့လူအကြောင်း စဉ်းစားရသလိုပါပဲ။ အတိတ်သာရှိတော့တယ်၊ ပစ္စုပ္ပန်နဲ့ အနာဂတ်မရှိတော့ဘူး။ ကျွန်တော့် အဖို့ နုနုဟာ တောလည်သွားတုန်းက တွေ့ကြုံခဲ့ရတဲ့ စမ်းရေအိုင်လေးပါပဲ။ ခု အဲဒီကို ပြန်မရောက်တော့ပါဘူး။

“ဒါကြောင့်လည်း ရှင်ဟာ အိမ်ကို မလာခဲ့နိုင်တာပေါ့နော်”

“ဟုတ်ပါလိမ့်မယ်”

“ရှင် မလိမ်တာကိုတော့ ကျေနပ်ပါတယ်။ ဒါပေမဲ့ လင်ရယ် မယား ရယ်လို့ ဖြစ်ခဲ့ပြီးသည်အထိ ချစ်ကြပြီးမှ အချစ်ပျက်ပြယ်သွားရတယ်။ ပြီးဆုံးသွားရတယ်ဆိုတာ အံ့ဩသလိုလိုပါပဲ”

“ချစ်တယ်ဆိုတာက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် နှစ်သက်တာ၊ သဘောကျတာတွေ အရင်းခံအများကြီးပါမှ ကြာရှည်မြဲနိုင်မယ် ထင်တာ ပဲ။ ကျွန်တော်နဲ့ နုနုက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် သဘောမှမကျကြတာ”

“အတူနေကြပြီး နောက်ပိုင်းမှာလည်း ထပ်တလဲလဲ သဘောကျဖို့ အချက်တွေ အသစ်ထပ်ဖြစ်၊ အသစ်ထပ်မြင်နေဖို့ လိုမှာထင်ပါရဲ့” ဟု ကျွန်မက အသံထွက်အောင် တွေးတောလိုက်မိပါတယ်။

“လူ့ဘဝဟာ ငြိမ်နေဖို့မှမဟုတ်တာ၊ ရှင်သန်ကြီးပွားနေဖို့ပဲ။ ဒါမှ မဟုတ် ဆုတ်ယုတ်ကျဆုံးသွားမှာပဲ”

ကျွန်မတို့ ခဏမျှ တိတ်ဆိတ်နေပြီး သူက ခပ်ညည်းညည်းပြောပါ သည်။

“တကယ်တော့လည်း အေးရယ်၊ ကျွန်တော်ကသာ အချစ်ဆိုတာကို ယုံကြည်မြတ်နိုးနေတာကိုး။ အချစ်ဆိုတာ အင်မတန် ခမ်းနားကြီးကျယ်တဲ့ အလှတစ်ပါး၊ လူ့ဘဝရဲ့ သစ္စာတရားလို့ တင်စားတာကို။ ဘာကိုမှ မစေ့ငဲဘဲ မိန်းမနဲ့ယောက်ျား ကြုံကြိုက်တာ၊ တပ်မက်တာ၊ ရင်းနှီးတာလောက်ကို”

ပဲ အချစ်လို့ခေါ်လိုက်ပြီး လူ့ဘဝမှာ တခြားလိုချင်တာတွေ ရှာနေတဲ့လူတွေ လည်း အများကြီးရှိတာပေါ့။

“ခုမင်္ဂလာဆောင်ကို ဝတ်စားပြီးလာကြတဲ့လူတွေကို ကြည့်ပါဦး။ ဘယ်သူတစ်ယောက်ဟာ အချစ်ဆိုတာကို ကောင်းချီးပေးဖို့ လာတယ်လို့ ထင်နိုင်မှာလဲ။ မင်္ဂလာဆောင်ဟာ လူ့ဘဝရဲ့ အတုအပဟူသမျှ အကြီး အကျယ် စတင်ရာဖြစ်နေပြီ”

ကျွန်မသည် တိုးတိတ်စွာ တစ်ခွန်းတော့ပြောလိုက်၏။

“ရှင်ဟာ ပျက်ပြယ်သွားတဲ့အချစ်ကြောင့် စိတ်အချဉ်ပေါက်နေတာ များလားရှင်”

“ဟုတ်မယ်မထင်ပါဘူး” ဟု သူက မြန်မြန်ဆန်ဆန်ပင် ပြန်လည် ငြင်းဆန်လေ၏။

“အချစ်ဆိုတာလည်း အနိစ္စပဲ အေးရဲ့ ...။ အဲဒါပေါ့ ကျွန်တော် နုနဲ့ မရမ်းခြံပြောင်းကြတဲ့နေ့က ပြောမိတာ။ ကျွန်တော်တို့ဟာ အချစ်အတွက်သာ ပေါင်းသင်းကြစတမ်းလို့၊ အချစ်ပျက်ပြယ်သွားတဲ့တစ်နေ့မှာ သားသမီးဆို တာအတွက်တောင် မငဲ့ဘဲ ခွဲခွာကြစတမ်းလို့”

“နုနုက ငိုပြန်မှာပေါ့”

“နုနုက ငိုတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ ရက်စက်တဲ့နှလုံးသားရှိတယ်တဲ့။ သားသမီးဆိုတာတောင် မငဲ့ကြေးဆိုတော့။ ဒါပေမဲ့ အေးရယ် ... ပြောခဲ့ပြီ ကော၊ သားသမီးဆိုတာ အရွယ်မရောက်ခင်က ကိုယ့်တာဝန်လို့ ယူဆရမှာ ကိုး၊ သူတို့လည်း သူတို့ကိုယ်ပိုင်ဘဝ ဖန်တီးရမယ့် တစ်သီးတခြား ပုဂ္ဂိုလ် တွေပဲ။ မိဘဆိုတာက သူတို့အတွက် နှစ်အနည်းငယ်သာ လိုအပ်တာပဲ”

“ဒါပေမဲ့ ရှင့်သားလေး ဝင်းထွတ်ကိုတော့ ခုနှစ်ခွဲသာ ရှင် အချိန်ပေး ခဲ့ရတယ်၊ တော်ပြီလား” ဟု ကျွန်မ အေးဆေးစွာပင် မေးမြန်းလိုက်ပါသည်။

“ကျွန်တော့်ဘဝရဲ့ တစ်စိတ်တစ်ဒေသ အတော်များများကြီးကို ပေး ချင်ပါသေးတယ်။ အနည်းဆုံး လူ့ဘဝမှာ ပိုက်ဆံ၊ ဂုဏ်၊ ရာထူး၊ အိမ်ရာ၊ ချောင်း၊ မြောင်းဆိုတာတွေ မရှိဘဲနဲ့ လွယ်လွယ်ပြောရရင် လူဆင်းရဲပေမဲ့ စိတ်ချမ်းသာအောင် ဘယ်လိုနေရမယ်။ ပစ္စည်းချမ်းသာသည်ဖြစ်စေ၊ မချမ်း သာသည်ဖြစ်စေ လူ့ဘဝမှာ ပျော်ရွှင်စွာနေနည်း တစ်နည်းတော့ ကျွန်တော်

သိထားတာရှိတယ်ဆိုတာ ကျွန်တော့်သားကို ပြောပြချင်ပါသေးတယ်။ ဒါပဲ ကျွန်တော့်မှာ ပေးစရာရှိတယ်ထင်တယ်။ ဒါပေမဲ့ နုနုကတော့ ယူစေမယ် မထင်ပါဘူး။”

“နုနုဟာ ဆယ့်ငါးနှစ်လုံးလုံး အိမ်ထောင်ထပ်မပြုဘဲနေတာကတော့ ဘာကြောင့်လဲလို့ စဉ်းစားနေတယ်။ သူ့မှာ ခင်မင်တဲ့ လွယ်လွယ်ပြောရရင် တွဲဖက်သွားလာနေတဲ့ ရွယ်တူယောက်ျားတွေ ရှိတာပေါ့။ ဟိုလူသည်လူနဲ့ ယူဖြစ်မလိုလိုလည်း ကျွန်မ ထင်တဲ့အခါ၊ ကြားမိတဲ့အခါ ရှိတယ်။ ဒါပေမဲ့ ရှင့်နောက်ဆုံးစကားကိုတော့ ကြားချင်သေးတယ် ထင်ပါရဲ့။ ရှင့်ဘက်က တော့ အချစ်ပျက်ပြယ်သွားပြီဆိုတာပဲ ရှင်ပြောနိုင်မယ်ပေါ့။”

သူက မှန်ပြတင်းပေါက်ကြီးမှ ငေးမောကာ အပြင်၌ အံ့ပျသာယာ အေးချမ်းနေသည်ကို ကြည့်နေပြန်ပါသည်။ ရေကူးကန်၌ ဖြူလှဲသော တိမ်ရိပ်များ ရွေ့လျားနေသည်ကို ကြည့်နေပြန်ပါသည်။

“လင်နဲ့ မယားဟာ မသေမချင်း အတူနေနေကြတဲ့ နှစ်ပေါင်းများစွာ မှာ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် စွဲမြဲပြီး ချစ်နေကြမယ်ဆိုတာ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။ အနည်းဆုံး အများသောလူတွေ၊ တွေဝေနေတဲ့သူတွေအဖို့ ဖြစ်နိုင်ပါ့မလား။”

“ကျွန်မလည်း တွေးမိတယ်”

“မဖြစ်နိုင်ဘူးဗျ၊ အနည်းဆုံး အများသောသူတွေအတွက် မဖြစ်နိုင်ဘူး။ စွဲမြဲနေကောင်းတယ်ဆိုတဲ့ လက်ခံထားတဲ့ အယူအဆကြောင့်သာ စွဲမြဲနေကြတာကိုး။ ဒါကြောင့်လည်း လင်နဲ့မယားအဖြစ် လူနှစ်ယောက် တည်းနဲ့သာ မလုံလောက်လို့ သားသမီးတွေ မွေးလာရတယ်။ (အချစ်သက်သက်ကြောင့် မွေးလာတာလည်း ရှိရမှာပေါ့)။ ဒါကြောင့်လည်း ပစ္စည်းဂုဏ်သိန်၊ ရာထူးအိမ်ရာ၊ ဆွေမျိုးဆိုတာတွေ အရေးကြီးလာတာပေါ့။ ဒါတွေက လင်နဲ့မယား စွဲမြဲနေထိုင်ဖို့အတွက် အထောက်အကူတွေဖြစ်တယ်”

“ရှင်ကတော့ အဲဒီအထောက်အကူတွေကို မလိုချင်ပါဘူး။”

“မလိုပါဘူး၊ အဲဒီအထောက်အကူတွေ မရှိဘဲ တစ်သက်တာ စွဲမြဲချစ်နိုင်တဲ့အင်အား ကျွန်တော့်မှာ ရှိတာကို။ မရယ်ပါနဲ့ အေးရယ် ...၊ မိန်းမတစ်ယောက်ကို သုံးနှစ်ခွဲပေါင်းပြီး အချစ်ပျက်ပြယ်သွားတယ်လို့ ဝန်ခံတဲ့

သူက ဒီစကားပြောတယ်လို့ မရယ်လိုက်ပါနဲ့။ ကျွန်တော့်မှာ စွဲမြဲနိုင်တဲ့ အင်အားကြီးတဲ့ အချစ်ရှိတယ်ဆိုတာတော့ ယုံပါတယ်။ အဆင်မသင့်လို့ ပါ”

“လောကမှာ မဖြစ်နိုင်တာ မရှိဘူးဆိုတဲ့စကားလည်း ရှိပါတယ်”

“ဒါပေါ့ဗျာ ... အကောင်းဖြစ်ဖြစ်၊ အဆိုးဖြစ်ဖြစ်ပေါ့။ ပြီးတော့လည်း တကယ်ဝေခွဲကြည့်ရမယ်ဆိုရင် နုနုကို အချစ်ပျက်ပြယ်သွားပြီဆိုတာလည်း တစ်မျိုးပြောရရင် ကျွန်တော် မကြိုက်နှစ်သက်တဲ့၊ ဥပမာ လောကီဆန်တဲ့ နုနုရဲ့ ရုပ်ပုံတစ်ပုံကို ဘယ်တုန်းကမှလည်း မချစ်နိုင်ဘူး၊ ခုလည်း မချစ် နိုင်ဘူးပေါ့။ နုနုရဲ့ ကြိုက်နှစ်သက်ဖွယ်ပုံတွေကိုတော့ အရင်ကလည်း ချစ် လာတယ်၊ ခုလည်း ချစ်မြဲပဲ။ ဥပမာ ကျွန်တော့်သားကို ဒုက္ခဝေဒနာနဲ့ ရင်း နှီးပြီး သူမွေးပေးတယ်။ နောက်ထပ် မွေးပေးဖို့ မငြိုငြင်တဲ့အဖြစ်၊ အဲဒီ မယားကောင်း၊ မိခင်ကောင်းရဲ့ရုပ်ပုံကို ကျွန်တော် အမြဲချစ်နေမှာပဲ။ ဘယ် လိုလုပ်ပြီး အချစ်ပြယ်နိုင်မှာလဲ။ ပြီးတော့ အထင်မလွဲပါနဲ့ ... တစ်ယောက် နဲ့တစ်ယောက် တူမှ ချစ်ခင်ပေါင်းသင်းနေနိုင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ အများ ကြီးတူရင် ပိုပြေပြစ်တာပေါ့။ ဒါပေမဲ့ မတူပေမဲ့လည်း တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် နားလည်ရင်၊ ရိုသေရင်၊ အတ္တမများလွန်းရင် ငြိမ်းချမ်းစွာ အတူနေနိုင်တာပါပဲ”

“အတ္တမရှိဘဲ ချစ်ရမယ်ဆိုတာကတော့ မုသာဝါဒပေါ့ရှင်”

“မုသာဝါဒပေါ့ ...၊ အဲဒီလိုပြောတာဟာလည်း အတ္တများလွန်းလို့သာ ဖြစ်ရမယ်။ အတ္တမရှိဘဲ လူဟာ အသက်မရှင်နိုင်ပါဘူး။ အတ္တကို ချစ်ပဲ ချစ်ရမယ်ဗျာ၊ သနားတော့ မသနားနဲ့ဆိုတဲ့စကားတောင် ရှိတယ်။ တစ်ခု တော့ရှိတယ် ... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ်ချစ်တာနဲ့ ကိုယ်နဲ့အနီးစပ်ဆုံးလူကိုချစ် တာနှစ်ခုဟာ ပြေပြစ်ဆီလျော်နေဖို့ကောင်းတယ်၊ ရန်ဆင်မနေစေရဘူး”

“သိပ်လွယ်တာတော့လည်း မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့ရှင် ...၊ အထူးသဖြင့် ရှင်ပြောသလို တွေဝေနေကြတဲ့ အများသောလူတွေအဖို့ပေါ့”

“အဖြေတစ်ခု ရှာတွေ့တယ်ဗျာ” ဟု သူက စိတ်ထက်သန်စွာ ပြောလေ ၏။ သူ ရှေ့သို့ကိုင်းလိုက်သဖြင့် ဆံပင်များ နဖူးပေါ်သို့ ပိုမိုဝဲကျလာပြန် လေ၏။ သူက ပင့်တင်ဖို့ သတိရဟန်မတူတော့ဘဲ ဖြီးသင်၍မရသော

ခေါင်းမာသော ဆံပင်များ နဖူးပေါ် ဖုံးအုပ်လျက်ပင် ပြောလေ၏။

“ဟပ်စလေရဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ် ဖတ်ဖူးတယ်ဗျ။ ဒီစာရေးဆရာကို ငယ်ငယ်ကတော့ ကြိုက်သား၊ ကြီးလာတော့လည်း ငြီးငွေ့သွားတာပါပဲ။ ဒါပေမဲ့ သူ သေခါနီးရေးခဲ့တဲ့ ဝတ္ထုတစ်ပုဒ်က မဆိုးပါဘူး။ ဗုဒ္ဓဘာသာတရားတော် အကြောင်း တော်တော်ဆွေးနွေးသွားတယ်။ ဒါပေမဲ့ ဘဝတဏှာ ပြတ်ရမယ်ဆိုတာကိုတော့ သဘောပေါက်သွားဟန် မတူဘူး။ သူ ဗုဒ္ဓဘာသာ နားလည်ပုံက သေခါနီးလူမမာ ဘဝကူးကောင်းအောင် ပရိတ်ရွတ်ပေးတာ၊ ကြေးစည်တီးပေးတာလောက်ပဲ ရှိတယ်လို့ ကျွန်တော်ထင်တာပဲ။ သူ့ရဲ့ ‘ကျွန်း’ ဆိုတဲ့ စာအုပ်ထဲမှာ အိမ်ထောင်ကိစ္စကို ဖြေရှင်းဖို့ ကြိုးစားတယ်။ မိဘနဲ့ သားသမီးတို့ ဆက်ဆံရေး၊ လင်နဲ့မယား ဆက်ဆံရေးတွေကို ရေးတယ်။ သူ့ ‘ကျွန်း’ မှာ စီးပွားရေးအရ ပြည့်စုံသာယာနေတယ်၊ မိဘနဲ့ သားသမီးကြားမှာ ပဋိပက္ခဖြစ်ရင် ဖြေရှင်းနည်းက မွေးစားမိဘ၊ မွေးစားသားသမီးဆိုတာတွေ ထားကြတယ်။ သားသမီးတစ်စုံတစ်ယောက်က ကိုယ့်မိဘနဲ့ မဆီလျော်ရင် ပြောင်းလဲနေထိုင်ဖို့ မွေးစားမိဘတွေ ဆယ်စုံလောက် ရှိကြတယ်ဗျ။ ဆွေမျိုးမိတ်သင်္ဂဟထဲက ဖြစ်မှာပေါ့ဗျာ။ အဲဒီနည်းအားဖြင့် မိဘနဲ့ သားသမီးတွေဟာ သင့်တင့်လျောက်ပတ်စွာ နေထိုင်ကြတယ်။

“ဒါပေမဲ့ လင်နဲ့မယားကိစ္စကျတော့ စာရေးဆရာက သတ္တိမရှိတော့ဘူးထင်တယ်။ အဆင်မပြေလည်း သည်းခံနေကြရုံပဲ၊ အလွန်ဆုံး ခွဲခွာနေကြရုံပဲလို့ ဆိုချင်ဟန်တူတယ်။

“ကျွန်တော် စဉ်းစားနေတာကြာပြီ။ အကြံတစ်ခု ရတယ်ဗျ။ လက်ထပ်ထိမ်းမြားခြင်းဆိုတာ ကျွန်တော်ပြောခဲ့ဖူးသလိုပဲ အချစ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်မှာ မိန်းမနဲ့ ယောက်ျား ချစ်လို့၊ အတူနေချင်လို့၊ ရင်းနှီးချင်လို့ ပြုရတဲ့ အမှုတစ်ခုသာဖြစ်တယ်။ အချစ်ဆိုတဲ့ ပုံပြင်ရဲ့ အဆုံးသတ်မဟုတ်ဘူး။ အစသာ ဖြစ်တယ်။ ။

ထုံးစံအတိုင်း တီးဝိုင်းမှ အခါပေးလိုက်ပါသည်။

“အခါတော် x x x ပေးတာက
နတ်ရေးငယ် ရွှေစာ၊
သာသနာရောင်လင်း x x x
ကောင်းခြင်းခု သည်ချိန်ခါ x x x
အခါတော် x x x ပေးတာက x x x ”

ပရိသတ်သည် ရုတ်ချည်းပင် တိတ်ဆိတ်ငြိမ်သက်သွားပြီး ခေါင်း
အားလုံးသည် ခန်းမကြီးတံခါးဝသို့ လည်ပြန်ကာကြည့်နေကြပါတော့သည်။
ကျွန်မ ကောင်းစွာ သတိမထားမိလိုက်ပါ။ ထွက်စည်ပင် ယွန်းသည်ထင်
ပါသည်။ ရုပ်ရှင်ကင်မရာများ မီးတဝင်းဝင်းနှင့် စတင်ရိုက်ဆဲ၊ ငယ်ရွယ်
လှပသော သတို့သမီးသည် ပန်းနုရောင်ထဘီ၊ ထိုင်မသိမ်းပဝါ အဖိုးတန်
တို့နှင့် စိန်တဖျတ်ဖျတ်လက်လျက် ပေါ်လာပါသည်။ သတို့သမီးမှာ ၈
တန်းပင် မအောင်သေးသော ကျောင်းသူမျှသာဖြစ်သည်။ ကျွန်မ၏ မျက်စိ
ရှေ့တွင်ပင် ကြီးပြင်းသွားသော ကလေးမ ဖြစ်သည်။ အသက် ၁၇ နှစ်ပင်
မပြည့်သေးပါ။ မျက်နှာကို အရောင်များစွာ ဘယ်လိုဖြယ်လှယ်ထားသော်
လည်း နုနယ်ငယ်ရွယ်လှသေးသည်ကို မဖုံးအုပ်နိုင်ချေ။

ပန်းရောင်ပုလဲများ ဝတ်ဆံတပ်သည့် ပဝါသည် ဘီးဆံထုံးနောက်မှ

တွန့်ရာမှ ဖြာ၍ ရှည်လျားစွာ ကျသည်ကို အပျိုရံလေးယောက်က ဖေးမ
ကိုင်း၍ လိုက်လာကြပါသည်။ သူတို့လည်း သတို့သမီးလို လှနေကြသည်။
ငယ်ရွယ်ကြသည်။ ရှက်နေကြသည်။ သူတို့နောက်မှာ သတို့သမီး အမေ
အဖေသည် ယှဉ်တွဲ၍ လိုက်ပါလာသည်။ မာနတက်နေသော မျက်နှာ
ကိုယ်စီနှင့်ပင်။

သူက ကိုယ်ကိုကိုင်းကာ ခပ်တိုးတိုးလေသံဖြင့်

“ခင်ခင်ဝိုင်း သမီးလေးက ခင်ခင်ဝိုင်း ငယ်ငယ်ကလိုပဲ၊ ပိန်ပိန်ရှည်
ရှည်ကလေး။ ကြီးလာရင်တော့ ခု သူ့အမေလိုပဲ ၀၀တုတ်တုတ် ဖြစ်သွား
မှာထင်ပါရဲ့။ ဒါထက် သတို့သမီးလေးက တော်တော်ငယ်တယ်ထင်တယ်”

ကျွန်မက “၁၇ နှစ်လောက် ရှိမှာပေါ့။ သိပ်ငယ်သေးတယ်။ ပညာ
သင်ဖို့ အများကြီးလိုသေးတယ်။ လက်ထပ်ဖို့ အသင့်ဖြစ်ဦးမယ့်အရွယ်
မဟုတ်ဘူးထင်ပါရဲ့။”

“အသင့်ဖြစ်ရာ မလိုပါဘူး ... အချစ်က သင်ကြားသွားမှာပေါ့။ ပြီး
တော့ ငယ်တော့ ပိုပြီးတတ်လွယ်လိမ့်မယ်၊ အရိုးမရင့်သေးဘူး”

“ခင်ခင်ဝိုင်း ကြည့်ရတာတော့ ငယ်ငယ်က ကျောင်းနေဖက်လို့
သတိမရစေတော့ဘူး” ဟု သူက ပြောပြန်သည်။

စားပွဲများ ကျပ်နေသဖြင့် လူအချင်းချင်း ကပ်နေလေရာ သူပြောသည်
ကို ကြားသွားသော ဘေးက မိန်းမဝဝက ကျယ်လောင်သောလေသံဖြင့်
သူ့ကိုလိုလို၊ ကျွန်မကိုလိုလို ပြောပါသည်။ (စင်စစ် ထိုမိန်းမကို ပွဲလမ်း
တကာ၌ တွေ့ဖူးပြီး မကြာခဏ မိတ်ဆက်ပေးခြင်းခံရသော်လည်း နာမည်
မမှတ်မိပါ။ အတွင်းဝန်ကတော်တစ်ယောက်ဟု ထင်မိပါသည်)

“မဝိုင်းတို့က သူဌေးဖြစ်နေတာ ကြာပြီပဲ။ သိန်းတစ်ရာတော့ အနည်း
လေး ချမ်းသာမယ်။ သမီးမင်္ဂလာဆောင်မှာကို နှစ်သိန်းခွဲ ဖြုန်းပစ်တာ။
အေးလေ ... နှမြောနေလည်း အပိုပေါ့။ သူ့လင်က မယားတွေ ယူထား
တာ ပွနေတာပဲ။ သူတောင် ဟိုတစ်လောက ဗေဒင်ယတြာလုပ်ရင်း ဗေဒင်
ဆရာနောက် ပါတော့မလို့။ သူ့လင်က ဗေဒင်ဆရာကို ငွေနှစ်သောင်းပေး
ပြီး မိုးကုတ်ဘက် လွှတ်လိုက်ရဆိုလား”

အားနာတတ်ဟန်ရှိသော ဘေးမှ မျက်နှာချင်းတူသဖြင့် ညီမ ဖြစ်နိုင်

သော သိပ်မဝလှသော မိန်းမက ဝင်ပြောပြန်သည်။ “သမီးလေးကတော့ ချစ်စရာလေး၊ ရိုးရိုးအေးအေးပဲတဲ့။ သူ့ကြိုက်တဲ့ကောင်လေးက ပညာတော် တာ တစ်ခုပဲ၊ ဘာမှမရှိဘူးတဲ့။ အလုပ်သင်ဆရာဝန်ကလေးပဲ”

“အဲဒီကောင်လေးနဲ့ ဇာတာချင်းမတည့်ဘူးဆို”

“မသိပါဘူး မမရယ် ...၊ ပြောကြတာပဲ”

“ဘယ့်နှယ်ပြောကြတာရမလဲ၊ ဇာတာချင်းကို မတည့်လို့ ဗေဒင်ဆရာ တွေ ပင့်ပင့်ပြီး ယတြာချေလိုက်ရတာ ၃-၄ လလောက် ကြာပါပကော။ မင်္ဂလာဆောင်ခင် ၉ ညတိတိ ရွှေတိဂုံဘုရားပေါ်မှာ လျောင်းတော်မူတစ်ဆူ ရှေ့မှာ သွားပြီး ကန်တော့အိပ်ရသတဲ့။ တို့များတော့ လင်တစ်ယောက် ဒီလောက် အောက်ကျခံ မယူပေါင်”

“ဗေဒင်ဆရာတွေက ဟောတယ်တဲ့။ မင်္ဂလာဆောင်မှာ တကယ့် ကောင်းမြတ်တဲ့ အချိန်အခါရောက်ရောက်ချင်း စက္ကန့်မလွဲ ဘိသိက်သွန်းရ မယ်တဲ့။ အနှောင့်အယှက် အကြီးအကျယ်ပေါ်တတ်တယ်တဲ့။ ပေါ်ရင် ကွဲ ရင်ကွဲ၊ မကွဲရင် သတို့သမီး သေမယ်တဲ့”

“ဒါကြောင့်ထင်ပါရဲ့။ ခုနက သတို့သမီးနားဖို့ အခန်းထဲဝင်ကြည့် တော့ ကန်တော့ပွဲတွေကော၊ ဖယောင်းတိုင်တွေကော လှိုင်နေတာပဲ။ ဖယောင်းတိုင်တွေကလည်း စပါယ်ရှယ်တော့။ ရွှေတွေချထားတာ ဝင်းနေ တာပဲ”

“မင်္ဂလာဆောင်ပြီးရင် အင်္ဂလန်သွားပြီး ကျောင်းဆက်နေကြမယ် ပြောတာပဲ။ ကောင်မလေးက ဆယ်တန်းတောင် မအောင်သေးဘူး၊ ကလေး အမေ ကျောင်းသူဖြစ်ဦးမှာပေါ့လေ။ စိတ်ညစ်စရာ ...။ ကောင်လေးကတော့ ကလေးခွဲစိတ်ကုသမှု ပါရဂူဘွဲ့ဆိုလား ယူမလို့တဲ့”

“ပိုက်ဆံအရေးကြီးတာပါပဲ။ လင်မယား နတ်ဖက်တယ်ဆိုတာ အလကားစကား၊ လင်မယား ပိုက်ဆံဖက်တာ ... ပိုက်ဆံ”

သူ့ရော ကျွန်မပါ ပြုံးသာနေလိုက်ကြပါသည်။ မိန်းမနှစ်ယောက် သည် တစ်ဖက်လှည့်သွားပြီး ကျယ်လောင်သောလေသံနှင့် ဆက်လက်၍ ထိုမင်္ဂလာဆောင်၏ စရိတ်စကများကို အသေးစိတ် တွက်ချက်ကြပြန်လေ ၏။

သူက ပြုံးမြဲပင်။ နဖူးပေါ်မှ ပင့်တင်မရသော ဆံခွေကြောင့် သိမ်မွေ့ ပါလျက် ရဲတင်းပုံရနေသည်။ သိမ်မွေ့သော်လည်း ရဲတင်းသည်မှာ အမှန် ဖြစ်လေသလား။ သူက ပြုံးမြဲပင် တို၍တိုးတိတ်စွာ “လင်နဲ့မယား အချစ်ပဲ ဖက်ရမှာမဟုတ်ဘူးလား အေးရယ် ...၊ စိတ်ကူးလွဲလိုက်တာ” ဟု ပြော၍ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

စောစောက မိန်းမဝဝသည် ဘာအကြားမှားသည်မသိ သူ့ကို ပြုံး ရယ်ကာ “ဟုတ်ပါရဲ့ရှင် ... စိတ်ကူးလွဲလိုက်တာ။ ဘိသိက်သွန်းမယ့်အချိန် က တိတိကျကျ ၅၃ မိနစ်ခွဲ လိုသေးတယ်ဆိုတော့ ဘာလုပ်ဖို့ သည်လောက် စောစောကြီး သတို့သမီး၊ သတို့သားကို ပွဲထုတ်နေမှာလဲ။ သည်လောက် အကြာကြီး ဩဘာစာရွတ်နိုင်တယ်ထားဦး၊ ကလေးတွေ ညောင်းကုန်မှာ ပေါ့”

“ဩဘာစာရွတ်ပြီးတော့ ရတုပိုဒ်စုံ ဝင်ဆိုဦးမှာ မမရဲ့”

“ဘယ်သူဆိုမှာလဲ ... သူလား၊ တင်တင်မြလား”

“သူ ထင်ပါရဲ့”

“ညည်းမလည်း ထင်ပါရဲ့ချည်းပဲ။ ဘာမှ မရေရာဘူး”

“သူပါ ... သေချာပါတယ်”

“ရတုပိုဒ်စုံ စောမြအေးကြည် ဆိုပြတာ တစ်ခါကြားဖူးပါတယ်။ ပျင်းစရာကောင်းလိုက်တာ မပြောပါနဲ့။ သမီး ၅ တန်းတုန်းက အဆိုပြိုင်ပွဲ ဝင်ရတုန်းကပေါ့၊ အဘွားကြီးဆီ နေ့စဉ်သွားသင်ရတာ ဆုတော့ ရလာ တယ်”

သူနှင့် ကျွန်မတို့ တိတ်ဆိတ်နေကြသည်တွင် ထိုညီအစ်မလည်း တိတ်ဆိတ်သွားပြန်ပါသည်။ သတို့သား ဖြတ်သွားသည်ကို ကျွန်မ သေသေ ချာချာ မကြည့်လိုက်မိပါ။ စင်မြင့်ပေါ် နေရာယူကြမှ မြင်ရသော်လည်း ခပ်ညိညို ပါးပါးလျလျဟုသာ သိရပါသည်။ သတို့သားမှာ ၂၄ နှစ်ခန့် ရှိပြီး ဣန္ဒြေရရ မျက်နှာထားမှန်မှန်ပင်ဖြစ်သည်။ သူ့မိဘနှစ်ပါးမှာ ခင်ခင်ဝိုင်းတို့ လင်မယားလောက် မျက်နှာရဲဝံ့ခြင်းမရှိဘဲ၊ မာနတက်ခြင်း မရှိဘဲ စင်မြင့်ပေါ်၌ မြန်မြန်ထိုင်ကြပါသည်။ သူတို့၌ စိန်အနည်းငယ်သာ ပြုံးပြက်လေ၏။

“ကောင်လေးဘက်က နည်းနည်းနွမ်းတာပေါ့။ သူ့အဖေက အရာရှိ တောင် မဟုတ်ဘူးတဲ့။ စာရေးက တဖြည်းဖြည်း တက်လာတာမျိုးနဲ့ တူပါတယ်။ (ဆင်းရဲနွမ်းပါးမှလည်း ပညာကြိုးစားရမှန်း သိတာ) ရုံးဝန်ထောက် ဆိုလား၊ မင်္ဂလာဆောင်ဖိတ်စာရိုက်ခါနီးမှ မဖြစ်ချေဘူးဆိုပြီး မဝိုင်းတို့ ချယ်လှယ်လိုက်လာပေါ့ကွယ်။ မန်နေဂျာဖြစ်သွားတယ်။ ဖိတ်စာထဲ လှလှပပ ပါသွားတာပေါ့”

မီးတဝင်းဝင်းနှင့် ရုပ်ရှင်ရိုက်နေသော ကင်မရာတစ်လုံးသည် ပရိသတ်ဘက်သို့ လှည့်လာရာ စကားပြောနေသော မိန်းမနှစ်ယောက် အမ်းနေကြပြီးမှ မျက်လွှာချကာ ပြုံးလျက်နေလိုက်ကြသည်။

သူက မှန်တံခါးအပြင်ဘက်သို့ စုံမက်စွာ ငေးမောနေပြန်သည်။ အပြင်၌ သာယာအေးချမ်းမြဲပင်။ ရေကူးကန်၏ ရေပြင်သည် ခပ်ငြိမ်ငြိမ်ပင် ဂယက်ထနေသည်။ လှိုင်းနုများ အိနေသည်။ မြသားပမာ စိမ်းလဲ့နေသည်။ ကျွန်မလည်း လေးလံကြွပ်ဆတ်သော အဝတ်များကို ချွတ်ပုံခဲ့ကာ ရေပေါ်၌ ပက်လက်ဖော့၍ နားနေလိုစိတ် ပေါက်လာပါသည်။

“အပြင်သွားရအောင်ပါ အေးရယ် ...၊ စကားပြောရတာ ပိုလွတ်လပ်မယ်” သူက ခပ်တိုးတိုးခေါ်ပြန်ပါသည်။

“လူတွေ သိပ်ကျပ်နေပြီ၊ ဘယ်ထွက်လို့ ရတော့မလဲ။ ပြီးတော့ သတို့သမီး သတို့သား ပွဲထုတ်ပြီးမှထွက်ရင် ပိုအားနာစရာ ကောင်းမှာပေါ့” ဟု ကျွန်မက ဖြေ၏။

“ဒီတံခါးက ဖွင့်လို့မရဘူးလား မသိဘူး” ဟု သူက အသာကလေး လှမ်း၍ တွန်းကြည့်လေ၏။ “ဖွင့်လို့ရတဲ့ တံခါးမျိုးမဟုတ်ဘူး ထင်ပါရဲ့။ အံ့ဩဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ မှန်ခွဲပြီးသာ ထွက်သွားချင်တာပဲ။ ကျွန်တော် လာတုန်းက တီးဝိုင်းခဏနားထောင်၊ ဦးဘသန်းနဲ့ စကားပြောစရာရှိတာ ခဏသွားပြောပြီး မြန်မြန်ပြန်မယ် စိတ်ကူးပြီး လာတာ။ အေးနဲ့တွေ့လို့၊ ပြောစရာတွေရှိလို့ ပြောလိုတော့ မပြီးသေးပါဘူး။ ဒီမှာ မပြောချင်တာ တစ်ခုပါပဲ။ ဘယ်တတ်နိုင်မလဲ၊ ဒီမှာပဲ ပြောရမှာပဲ။ ကျွန်တော့်သားကလေး တော်တော်ကြီးရောပေါ့”

“၁၆ နှစ်ကျော်ပြီပေါ့။ ခပ်ညက်ညက်ပဲ။ စာတော်တယ်၊ လိမ္မာတယ်”

“ဒါပဲလား ... စာတော်တာ ကောင်းပါတယ်။ ကျောင်းစာအပြင် စာ ဖတ်ကော ဝါသနာပါရဲ့လား။ နုနုကတော့ တွေ့ကြုံ၊ ချစ်ကြုံ၊ လွမ်းကြတဲ့ ဝတ္ထုလောက် ဖတ်တာ”

“ကျွန်မရဲ့အိမ်မှာ နေကြတာပဲ။ ကျွန်မရဲ့စာအုပ်တွေလည်း ရှင့်စာအုပ် တွေလိုပါပဲ၊ ဘာသာရပ်စုံပါတယ်။ နိုင်ငံရေးတော့ ကျွန်မ ဝါသနာမပါလှ ပါဘူး၊ စမ်းသပ်ရုံပါပဲ”

“ကျေးဇူးပါပဲ” ဟု သူက သက်ပြင်းချလေ၏။

“ဒီလိုဆိုရင် ကျွန်တော့်သားဟာ နုနုရဲ့ ကစားစရာအရုပ်မျှလို့ မထင် နိုင်တော့ဘူးပေါ့။ သူ ရိုးဖြောင့်ရဲ့လား၊ သတ္တိရှိရဲ့လား၊ ရဲရဲဝံ့ဝံ့ တွေးခေါ်တတ်သလား၊ နိုင်ထက်စီးနင်းစိတ်ထား ကင်းရဲ့လား၊ အနုပညာ ဝါသနာရှိသလား”

ကျွန်မသည် မျက်ရည်အနည်းငယ် ဝေ့လာပါသည်။ သူ့မျက်လုံး၌ ဝေ့လာသော မျက်ရည်များကိုလည်း မြင်ရပါသည်။ ကျွန်မတို့ စကားမပြော ဘဲ ခဏနေကြပြီး “ရှင် ဘာဖြစ်လို့ လာမကြည့်နိုင်တာလဲ” ဟု မေးမိပြန် ပါသည်။

“ကျွန်တော် သူတို့သားအမိကို ခဏခဏ တွေ့ပါတယ်” ဟု သူက ဖြည်းလေးစွာ ဝန်ခံလေ၏။ “စကော့ဈေးမှာ၊ နုနု အလုပ်လုပ်တဲ့ကျောင်း မှာ၊ သားတက်တဲ့ ကျောင်းမှာ၊ ရုပ်ရှင်ရုံမှာ”

“ဆုံပြီး စကားတော့ မပြောဘူးပေါ့။ နုနု ရှင်ကိုတွေ့တယ်လို့ တစ်ခါမှ ပြန်မပြောဘူး”

“ကျွန်တော် အဝေးကပဲ လိုက်ကြည့်တာပဲ။ နုနုနဲ့ ကျွန်တော့်မှာ ပြော စရာစကားလည်း မရှိတော့ပါဘူး။ အထူးသဖြင့် ကျွန်တော့်မှာ ပြောစရာ မရှိဘူး ထင်ပါတယ်။ ပြောခဲ့ပြီကော .. တောလည်သွားရင်း တွေ့ခဲ့တဲ့ စမ်းရေအိုင်ကို ပြန်မရောက်တော့ပါဘူးလို့။ စမ်းရေအိုင်က ပွင့်တဲ့ ကျွန်တော့် သားဆိုတဲ့ ကြာပွင့်ကိုလည်း စမ်းရေအိုင်ရောက်မှ နီးစပ်ရမယ်ဆိုလည်း နေပါစေတော့။ ကံကောင်းရင် ကျွန်တော့်ဧည့်ခန်းက ပန်းစိုက်အိုးထဲ ရောက်လာလိမ့်မယ်လို့တော့ မျှော်လင့်ပါတယ်။ အေးလေ ... လူတစ်ကိုယ် ထင်တစ်လုံးပေါ့ဗျာ။ ကျွန်တော်ကလည်း ကျွန်တော်သာ သားအတွက်

အဖိုးတန်တယ်၊ အကျိုးပြုမယ် ထင်တာပဲ။ ခု ကျွန်တော်မပါဘဲနဲ့လည်း ကလေးဟာ ကောင်းစားလာတာပါပဲ။ သူ ကျွန်တော့်ကို မကောင်းထင်လေ့ ရှိသလား”

“ဒါကတော့ရှင် ... ရှင်လည်း ဝန်ခံသားပဲ။ နုနုက တကယ့်ကို သာမန်နိန်းကလေးမျှသာ ဖြစ်တယ်ဆိုတာ။ မင့်အဖေဟာ စိမ်းကားရက်စက် တဲ့လူလို့လည်း ပြောတဲ့အခါ ပြောမှာပဲ၊ သေပြီလို့ သဘောထားလိုက်လို့ လည်း ပြောတဲ့အခါ ပြောမှာပဲ။ နောက်ဆုံးတော့လည်း သူဟာ အများနဲ့ မတူတဲ့လူသာဖြစ်ပါတယ်၊ မေမေမှာလည်း တာဝန်ရှိတယ်ဆိုတာမျိုးလည်း ပြောတဲ့အခါ ပြောမှာပေါ့”

“ကျွန်တော့်သားက ကျွန်တော့်ကို မကောင်းထင်သလား” ဟု သူက ထပ်မေးလေ၏။

“ထင်မယ်မဟုတ်ပါဘူး။ ကလေးတွေဟာ လူကြီးတွေပြောသမျှကို အကုန်မှန်တယ်ထင်တယ်၊ လက်ခံတယ်လို့ ရှင်ထင်သလား။ အများအား ဖြင့် ကလေးတွေဟာ လူကြီးတွေထက်တောင် ပိုပြီး သိမြင်တတ်သေးတယ်။ ကလေးတွေရဲ့ အသိဉာဏ်ဟာ အရည်အချင်းမှာ လူကြီးထက်မလျော့ဘူး။ အရေအတွက်မှာ လျော့မယ်။ ကျွန်မ ပြောချင်တာက သူတို့ အကြောင်း အရာတစ်ခုကိုသိမြင်ရင် လူကြီးလိုပဲ ပြည့်ပြည့်စုံစုံ သိမြင်နိုင်တယ်။ လူပြည် နေ့ရတဲ့ အချိန်နည်းသေးလို့၊ အတွေ့အကြုံနည်းသေးလို့ သူတို့သိမြင်တဲ့ အကြောင်းအရာဟာ အရေအတွက်မှာသာ နည်းရတယ်လို့ ကျွန်မ ထင် တယ်”

“ကျွန်တော်လည်း အဲဒီအတိုင်း ယုံတာပဲ” ဟု သူက မြန်မြန်ပင် ထောက်ခံလေ၏။ “ဒါကြောင့် ကလေးဆိုတာလည်း ရိုသေအပ်၊ လေးစား အပ်တဲ့ လူပုဂ္ဂိုလ်ပဲဖြစ်တယ်။ သူ့ကို ပိုပြီး မညာရဘူး၊ မလှည့်ဖြားရဘူး။ လူကြီးက သူ့ထက်သာတာတစ်ခုပဲရှိတယ်၊ ခွန်အားပါပဲ။ ခန္ဓာအရွယ်ချင်း မယှဉ်သာတာကို လူကြီးတွေက အခွင့်ကောင်းယူပြီး အနိုင်ကျင့်လေ့ရှိတာ ပါပဲ။ ဒါကို ကလေးကလည်း သိတာပါပဲ”

“ရှင်သားက ရှင်ကို မကောင်းမထင်ပါဘူး။ အခု အရွယ်ရောက်စ ပြုလာတော့ ရှင်ကို နားလည်စပြုလာပြီလို့တောင် ထင်နိုင်ပါတယ်” ဟု

ကျွန်မက ခုမှ အဖြေပေးလိုက်လေ၏။

“တော်ပါပြီ၊ ကျွန်တော့်ကို ကောင်းတယ် ဆိုးတယ်လို့ ထင်စရာ မလိုပါဘူး။ ပြီးတော့ ဘယ်သူမှလည်း အကောင်းသက်သက်၊ အဆိုးသက် သက် ရှိနိုင်တာမှ မဟုတ်တာ။ လူတစ်ယောက်ဟာ အင်အားရှိတယ်၊ နည်း တယ်ဆိုတာပေါ် တည်ပြီး လူကောင်းလူဆိုးလို့ အကြမ်းအားဖြင့် ခွဲပြော ကြတာပဲမဟုတ်လား။ အင်အားဆိုတာကလည်း အခါကာလအလျောက် ပြောင်းချင်ပြောင်းတတ်တာပဲ။ ဥပမာ ကျွန်တော်ဟာ သေရမှာကို နည်း နည်းမှ မကြောက်ပါဘူး။ နာကျင်တဲ့ဝေဒနာကိုတော့ သိပ်ကြောက်တာပဲ။ ဒီတော့ ကျွန်တော့်ကို ပစ်သတ်မယ်လို့ ခြိမ်းခြောက်တဲ့အခါမျိုးမှာ၊ စစ်ထွက် တိုက်ရတဲ့အခါမျိုးမှာ ကျွန်တော်ဟာ သတ္တိရှိနေ၊ အင်အားကြီးနေနိုင်ပေမဲ့ လည်း ကျွန်တော့်ခန္ဓာကိုယ်ကို တရိရီ ညှဉ်းပန်းနှိပ်စက်တဲ့အခါမျိုးကျတော့ ကျွန်တော်ဟာ ညံ့ဖျင်းလိမ့်မယ်။

“ကျွန်တော့သားက ကျွန်တော့်ကို ကောင်းသလား၊ ဆိုးသလား၊ အင်အားရှိသလား၊ ညံ့ဖျင်းသလား၊ ဘယ်လိုထင်ထင် အရေးမကြီးပါဘူး။ သူများထင်တာထက် ကိုယ့်ဘာသာ ပိုသိတာပေါ့။ သူ ကျွန်တော့်ကို နား လည်ရင် တော်ပါပြီ။ နားလည်ရင် ကျွန်တော့်အဖို့လည်း ကောင်းတယ်၊ သူ့အဖို့လည်း ပိုကောင်းပါတယ်။ သူဟာ စိတ်ချမ်းသာနိုင်တာပေါ့။ ကျွန်တော့်ကို နားလည်ရင် သူ့အမေကိုလည်း နားလည်တော့မှာပဲ၊ လူ အားလုံးကို နားလည်တော့မှာပဲ။ ဝမ်းသာစရာပါပဲ”

စောစောက ကျွန်မတို့ကို စကားလှမ်းပြောခဲ့သည့် မိန်းမဝဝသည် ကျွန်မတို့ဘက် လှည့်လာပြန်လေ၏။ မိန်းမသည် အနည်းငယ် နွမ်းနယ် ခဲ့ပြီဖြစ်၏။ သူထိုင်ရသော ခုံမှာ သူ့ကိုယ်နှင့်စာလျှင် အနည်းငယ် သေး ငယ်ပြီး နောက်မှီကလည်း မလုံလောက်တာ အမှန်ပင်။ သူသည် ကျွန်မ မရောက်ခင် ကြာမြင့်စွာကပင် ရောက်နှင့်ခဲ့ဟန်ရှိလေ၏။ သည်မင်္ဂလာ ဆောင်၌ သူ အလွန်စိတ်ဝင်စားနေသည်ကို ဖုံးဖိဖို့ မကြိုးစားချေ။ သူ့ဘဝ၏ တစ်စိတ်တစ်ဒေသလိုပင် ဖြစ်နေလေ၏။

“ကျွန်မလည်း ဝမ်းသာတာပါပဲ” ဟု မိန်းမက စကားစလေ၏။ သူ့ရဲ့ နောက်ဆုံးစကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ကြားလိုက်ပြန်သည်ထင်ပါသည်။